

บทที่ 4

ประวัติของ สวง ทรัพย์สำรวย (ล้อต๊อก)

ในการเขียนประวัติชีวิตของ ล้อต๊อก นั้น เป็นการบอกเล่าเรื่องราวเบื้องหลังเพื่อความเข้าใจในเรื่องของ พัฒนาการการแสดงของ ล้อต๊อก โดยจะแบ่งช่วงชีวิตของ ล้อต๊อก เป็น 3 ช่วง ดังนี้

1. ช่วงต้น : จะเป็นช่วงที่ล้อต๊อกมีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุประมาณ 20 ปี

- 1.1 กำเนิด
- 1.2 การศึกษา
- 1.3 วิทยุ
- 1.4 ช่วงหนึ่งที่รับใช้ชาติ

2. ช่วงวัยทำงาน : จะเป็นช่วงที่ล้อต๊อกมีอายุตั้งแต่ 20 - 80 ปี

- 2.1 เข้าสู่วงการบันเทิง
- 2.2 ชีวิตครอบครัว
- 2.3 เข้าสู่วงการภาพยนตร์
- 2.4 กลับเข้าเป็นทหารอีกครั้ง
- 2.5 เข้าสู่วงการโทรทัศน์
- 2.6 ทำวงดนตรีลูกทุ่งและออกจากวงการบันเทิง
- 2.7 กลับเข้าสู่วงการอีกครั้ง

3. บั้นปลายชีวิต : จะเป็นช่วงที่ ล้อต๊อก มีอายุตั้งแต่ 80 - 84 ปี (ปัจจุบัน)

1. ช่วงต้น : จะเป็นช่วงที่ลัทธิอ็อกมีอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุประมาณ 20 ปี

1.1 กำเนิด

ลัทธิอ็อก มีชื่อเดิม คือ สวง ทรัพย์สำรวย เป็นชาวธนบุรีโดยกำเนิด เกิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 1 เมษายน พ.ศ.2457 ตรงข้ามหน้าตลาดพลู ที่เรียกกันว่า ต.คลองเสานิน อ.บางกอกใหญ่ เขตธนบุรี ซึ่ง ลัทธิอ็อก ได้บรรยายถึงสภาพความเป็นอยู่สถานที่เกิดเอาไว้ว่า

"...ตลาดพลูสมัยก่อนที่ผมเกิดมา มันยังไม่เจริญ เป็นเรือสวน จะไปไหนมาไหนต้องใช้เรือ ถ้าจะมาฝั่งพระนครก็ต้องใช้เรือ ดูเหมือนว่าจะเป็นเรือชาวพระยาภิรมย์ภักดี เจ้าของโรงเบียร์เนี่ย เดินระหว่างประตูน้ำศรีเจริญกับท่าน้ำราชวงศ์ ตอนนั้นสะพานพุทธเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ ๆ แต่ผมไม่ค่อยกล้าข้ามไปยังฝั่งพระนคร เพราะความที่เป็นชาวสวน สมัยก่อนตลาดพลูก็ถือว่าเป็นเขตบ้านนอกแล้ว....." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

ลัทธิอ็อก เป็นบุตรของนายนุ่มและนางชม ทรัพย์สำรวย บิดาของ ลัทธิอ็อก เป็นชาวนครชัยศรี ส่วนมารดาเป็นเป็นชาวโคกขาม สมุทรสาคร บิดามารดาของ ลัทธิอ็อก เป็นชาวสวน ทำสวนทุเรียน สวนมะพร้าว ฐานะถือว่าพอมีพอกินเลยทีเดียว และยังเป็นที่น่าเชื่อถือตาของชุมชนนั้นอีกด้วย ลัทธิอ็อก มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน 5 คน คือ

1. นายเนร ทรัพย์สำรวย ถึงแก่กรรมแล้ว
2. นายนิล ทรัพย์สำรวย ถึงแก่กรรมแล้ว
3. นายสวง ทรัพย์สำรวย
4. นางเนียน ทรัพย์สำรวย ถึงแก่กรรมแล้ว
5. นายนิด ทรัพย์สำรวย ถึงแก่กรรมแล้ว

ลัทธิอ็อก ใช้ชีวิตวัยเด็กอยู่ในตลาดพลู ต.คลองเสานินจนอายุ 21 ปี ได้ครบอายุเกณฑ์ทหาร จึงถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารที่ กองทัพอากาศ ดอนเมือง และปราจีนบุรี

1.2 การศึกษา

ในสมัยเด็ก ๆ นั้น ล้อต๊อก ขนมาก พ่อกับแม่เห็นท่าจะเอาไม่ไหวจึงพาไปฝากกับพระอาจารย์ชื่อตังวัดท่าพระ เรียนมูลบทบรรพกิจจนจบ นอกจากนั้นยังเรียนรู้ภาษาขอมได้อย่างรวดเร็ว พออายุได้ 7 ขวบ ล้อต๊อก ได้รับการศึกษาขั้นต้นที่ โรงเรียนครูอุย ซึ่งเป็นโรงเรียนอนุบาล ซึ่งมีครูอุยเป็นเจ้าของ มีครูละม่อม , ครูวี , ครูบุปผา เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในชั้นแรกของการศึกษา ต่อจากนั้นก็มาเรียนชั้นประถมศึกษาที่ โรงเรียนวัดอินทราาราม และที่นี่ ล้อต๊อก ก็ได้รับการถ่ายทอดในการเล่นดนตรีไทยจาก ครู เงิน แสงสี หลังจากจบชั้นประถมปีที่หกจากโรงเรียนวัดอินทราารามแล้ว ก็ไปเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนวัดนวลนรดิษฐ์ จนถึงมัธยมศึกษาปีที่สาม วิชาที่ ล้อต๊อก โปรดปราน และ เก่งมากที่สุดก็คือ วิชาพลศึกษา ล้อต๊อก บอกว่า ได้ออกกำลังกาย และ สนุกดี ซึ่ง ล้อต๊อก ก็ได้เล่าถึงเหตุการณ์สมัยที่เรียนหนังสือไว้ว่า

"...ตอนที่เรียนโรงเรียนวัดนวลฯ สมัยก่อนเรียกว่า วัดมะกอก ชื่อโรงเรียนวัดมะกอก ตอนนั้นก็ ขุนจุงฯ เป็นอาจารย์ใหญ่อยู่ที่นั่น ก็เรียนไป ผมก็ได้รู้จักกับครูขุนทอง หัวหน้ากองยาวในย่านนั้น ท่านก็สอนดนตรีมม ตีกรับ ตีฉิ่ง ไปตามเรื่อง ชอบเรียนพละ แล้วก็สมัยเด็ก ๆ ก็ชอบเล่นตลก กลับมาบ้าน เขามีงานที่ไหน เอะอะก็เล่นกับเขา พ่อแกก็ห้าม แยกออกว่าจะเอาดีทางเล่นเรอะ แต่มันก็สนุกนะ เขามีงานที่ไหนก็ไปยุ่งกับเขา ไม่ว่าจะป็นงานแห่นาคอะไรก็แล้วแต่ ไปตีกลองกับเขา ก็เป็นการแต่งตัวตลก ๆ บางทีเขามีการแห่นาคก็ไปเล่นเป็นตัวคนป่า ตัวอินเดียนแดง สู้กับพวก คาวบอยเขา มีครั้งหนึ่งไปแห่นาคที่มหาชัย พอเล่นเสร็จพวกคาวบอยนั่งรถไฟกลับ ทิ้งให้พวกอินเดียนแดงเดินแหบตายจากมหาชัยถึงตลาดพลู เดินกันไปปนกันไปตลอดทาง อันนั้นนี่แม่ไป แล้วก็หนีเรียนบ่อย ตอนมัธยม 1 มัธยม 2 ก็หนีเรียนเรื่อย หนีไปเกาะเรือฟางบ้างอะไรบ้าง เล่นน้ำคืออยู่ข้างบนแล้วกลัวแม่จับได้ หนีลงคลองบางหลวงเลย พอตอนเย็น ๆ ก็ขึ้น เอาหนังสือกลับบ้าน ตอนหลังแม่เขาจับได้ เพราะเราเอาหนังสือไปซ่อนใต้ถุนบ้านแล้วเจ้าของบ้านเขาเอาไปให้แม่ผมก็เลยเสร็จ โดนตีแทบแย่ แต่ที่นี้การที่เรานี้โรงเรียนทำให้เราเป็นเด็กที่สอดรู้สอดเห็น..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

จากการที่ ล้อต๊อก หนีโรงเรียนออกไปเที่ยวเล่นนั้น แม้โดยทางตรงแล้วจะเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่ควรกระทำ แต่โดยทางอ้อมแล้ว นับเป็นสิ่งที่ดีให้คุณค่าแก่เขาอย่างยิ่ง จากคำที่ว่า "การที่เรานี้โรงเรียน ทำให้เราเป็นเด็กที่สอดรู้สอดเห็น" นั้นหมายความว่า ล้อต๊อก ได้รู้ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ มากมาย มากกว่าเด็กในวัยเดียวกันที่จะสามารถรับรู้ได้ ได้เห็นในสิ่งที่ห้องเรียนไม่เคยสอน ได้พบกับประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย และสามารถไปปรับใช้กับชีวิตและการทำงานได้ในภายหลัง

ลือต็อก ออกจากโรงเรียนเมื่อตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากไม่ชอบที่จะเรียนหนังสือ ชอบหนีเที่ยว มีชีวิตอิสระ ซึ่ง ลือต็อก เล่าให้ฟังว่า

“...ตอนนั้น แม่เขาโกรธ หลังจากออกจากโรงเรียนแล้วก็หันหน้ามาช่วยแม่ทำสวน แม่เขาก็เลยรัก ช่วยเก็บข้าวเก็บของให้แม่เขา ดายหญ้า ขุดห้องร้อง ทำทุกอย่างให้พ่อแม่ ครั้นพอถึงสงคราม ญี่ปุ่นเข้ามา แล้วน้ำก็ท่วมด้วย น้ำท่วมทุเรียนตายหมดเรียบเลย พ่อก็เสียใจ แม่ก็เสียใจมากเลย เพราะสวนแห่งนี้เลี้ยงลูกมาจนโตเยอะแยะ ก็ต้องมาสิ้นสุดกันเพียงเท่านั้น แม่ก็นั่งน้ำตาไหล ผมก็เลยปลอบใจแม่ว่า ไม่ต้องเสียใจหรอก ถึงน้ำท่วมหมด ชั้นก็จะหาเลี้ยงพ่อแม่เอง แก่ก็หัวเราะบอกว่าคนอย่างมึงจะทำอะไรเลี้ยงดู...” (สัมภาษณ์ สวท ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

ชีวิตของ ลือต็อก ในช่วงที่เป็นวัยรุ่นนั้น เป็นชีวิตที่มีสีสันและสนุกสนานมากพอสมควร เพราะทำออกจากโรงเรียนแล้วก็ช่วยพ่อแม่ทำสวน นอกจากนี้ก็ยังไปทำงานในเรือเมล์หรือเรือขาว เป็นเด็กเรือคอยผูกเชือกเวลาเรือจอด ต่อจากเรือเมล์ก็ไปอยู่เรือแท็กซี่ ซึ่ง ลือต็อก ก็ได้เล่าชีวิตในช่วงนี้ให้ฟังว่า

“...ชีวิตช่วงนั้นค่อนข้างสนุกสนาน ก็เราเป็นคนแข็งแรง ช่วยพ่อแม่ทำสวน ว่างจากสวนก็ไปรับจ้างขึ้นมะพร้าวบ้าง ขึ้นหมากบ้าง ลอกห้องร้องบ้าง ไปตามอัธยาศัยของคนชาวสวนนะ แล้วก็ไปทำงานเรือเมล์หรือเรือขาว ทำหน้าที่ผูกเชือกเรือเวลาเรือจอด เรือแท็กซี่ก็ทำ ทำให้ผมรู้จักคนมาก อย่างตอนที่อยู่เรือแท็กซี่นี้ ก็รู้จักกับคุณวิมล ยิ้มละไม พี่ชายของคุณกำพล วัชรพล เจ้าของไทยรัฐนี้แหละ ชอบกันมาก...” (สัมภาษณ์ สวท ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

1.3 ชีวิตวัยรุ่น

ชีวิตของ ลือต็อก ในช่วงวัยรุ่นนั้น แม้ว่าจะทำอะไรเหมือนชีวิตไม่มีจุดหมาย แต่ ลว จับจุดตัวเองได้ว่า ตนเองนั้นสนใจในเรื่องของดนตรี และการแสดง ประกอบกับที่ตนเองเคยมีพื้นฐานทางดนตรีมาบ้างสมัยเรียนหนังสือ ก็ได้ให้ญาติของตนคือ พี่เริ่ม พาไปอยู่วงดนตรีไทย และประกอบกับ พี่เริ่ม รู้จักกับนักเขียนนักประพันธ์ชื่อดังในสมัยก่อนหลายคน เช่น เหม เวชกร มนต์ จรรย์รงค์ ฯลฯ ซึ่งจากภาระที่ ลือต็อก รู้จักและได้คลุกคลีกับนักเขียนนักประพันธ์ชื่อดังเหล่านี้ โดยเฉพาะได้จาก เหม เวชกร และมนต์ จรรย์รงค์ ทำให้ ลือต็อก ได้รับอิทธิพลการเขียนหนังสือ จากบุคคลเหล่านี้ ซึ่ง ลือต็อก ก็ได้นำเอาหลักในการเขียนนี้มาเขียนบทภาพยนตร์ หลังจากที่ได้เข้าสู่วงการบันเทิงแล้ว

“...ผมชอบเล่นดนตรีไทยนะ ผมอยู่วงดนตรีไทยตั้งแต่อายุ 15-16 ไปเล่นดนตรีไทยกับพี่เริ่ม ซึ่งเป็นญาติผม เขาก็ชอบกับพี่เหม เวชกร ก็รู้จักกันกับพี่เหม ชอบพอกับพี่ก้าน ที่ใช้นามปากกาว่า “ไม้เมืองเดิม” แล้วก็พี่นัส มนต์ จรรยาดี ชอบกันมาก แล้วก็ ธาณี ที่ชื่อโพยม ที่ใช้นามปากกาว่า ธาณี เขียนเรื่อง ล่องแพ เรือโยง ชอบกันมาก เขามีนางก็ไปกับเขาเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ไปอยู่กับพี่เหม เข้าไปเขียนกลับ ไปช่วยส่งต้นฉบับไม้หนังสือ แล้วก็ช่วยส่งหนังสือบ้าง สมัยก่อนเขาเรียกหนังสือคณะเหมนะ หนังสืออ่านเล่นรายสัปดาห์ ก็ส่งไปถึงโนน ถนนตก ถึงบางซื่อ ซึ่งจักรยานกันซากางเลย ไปส่งให้พี่เหมก็ชอบกันมาก เขามีอะไรก็ไปเล่นดนตรี ดนตรีไทย เพราะพี่เหมเขาดี ชอบเก่ง พี่ก้านก็ตีฆ้องเก่ง ไล่ผมก็ตีกรับ ตีฉิ่ง แต่โดยมากเป็นคณะที่มานะครับ ผมก็เป็นเด็กวิ่งซื้อเหล้าให้เขา ส่วนมากต้องมาเสียก่อนจึงจะแสดง ...” (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

ในตอนนั้นแม้ว่าจะได้ใกล้ชิดกับ นักประพันธ์ชื่อดังแล้ว ก็ยังไม่มีความคิดที่จะเขียนหนังสือ เหมือนพวกพี่ ๆ เนื่องจากเป็นคนชอบมีชีวิตอิสระ ล้อต๊อก ได้ให้ทัศนคติเกี่ยวกับอาชีพนักประพันธ์ว่า อาชีพนักประพันธ์นั้นต้องอยู่กับบ้าน ไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องเขียนแต่หนังสือ จะต้องใช้สถานที่เงียบสงบ คือเวลาตีกลอง ๗ อากาศเย็น ๆ แล้วเงียบ แล้วก็ใช้ความคิดต่าง ๆ ที่เราฝันมาเขียนลงไป ทำอะไรแล้วจะต้องมุ่ง คือเขียนไม่ใช่เขียนแต่มือ ใจเราต้องมุ่งไปด้วย มุ่งที่เราจะต้องเขียนเป็นตัวนั้น ๆ ได้ ซึ่งในช่วงเวลานั้น ล้อต๊อก ยังไม่คิดจะหันเหชีวิตไปเป็นนักประพันธ์

ชีวิตในช่วงวัยรุ่นของ ล้อต๊อก นั้น ค่อนข้างจะสมบุกสมบัน ทำงานมาทุกอย่างเท่าที่ความสามารถในช่วงวัยรุ่นจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยพ่อแม่ทำสวน เป็นกลาสีผูกเชือกเรือแม่สี รับจ้างขนหินที่เกาะสีชัง หนักเอาเบาสู้ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ ล้อต๊อก จะต้องทำงานซึ่งต้องแลกด้วยความเจ็บปวด และเจ็บตัว นั่นก็คือ การขกมวย ล้อต๊อก ได้ใช้ชีวิตเป็นนักมวยอยู่ประมาณ 2-3 ปี แล้วจึงเลิกสถิติการขก ส่วนใหญ่ก็จะชนะ มีแพ้บ้าง แต่ไม่เคยถูกน็อกเลยสักครั้งเดียว

“...ตอนนั้นผมขึ้นไปโคราช ญาติเขาเจ็บ โดนไฟมันช็อตให้ผมไปรับใช้ ตอนนั้นก็อายุประมาณ 17 ผมก็ไปรับใช้ตั้ง 3 เดือนแล้วล่ะครับ จนเราสามารถเปิด - ปิด เครื่องรับวิทยุเครื่องบินได้ เครื่องบินแอร์ฟรานซ์ของฝรั่งเศสนะ ทีนี้เงินก็ไม่ได้ ก็เลยต่อมวยบ้าง ซึ่งสามล้อบ้าง ก็เลยชอบกับพวกนักมวย เก่า ๆ ด้วยกัน พวก “เทียนกำแหง” คนที่ชวนผมไปก็คือ ไล่ลอย ลอย เทียนกำแหง ชอบกันมาก ตอนหลังมีมวยที่กรุงเทพฯ ผมก็เอามวย คณะเทียนกำแหง ไปต่อมวย ก็มี ลอย เทียนกำแหง , เตี เทียนกำแหง , สมศักดิ์ เทียนกำแหง , วิหค เทียนกำแหง ส่วนใหญ่ผมแข่งแวง ไม่เคยโดนน็อก ก็มีแพ้มีชนะ รายได้ก็ 10 บาท 12 บาท ต่อหนึ่งครั้ง ตอนนั้นเงินมีค่า ตอนนั้นเงินไม่มีค่า

ตอนนั้นของถูกเงินแพง มีบาท สองบาท ก็ซื้อรองเท้าอาซาฮีได้แล้ว ซื้อผ้าขาวม้าได้แล้ว มันมันแพง มาแยก็ตอนเปลี่ยนแปลงการปกครองเนี่ย ต่อมาก็เลิก ช่วยพ่อแม่ทำสวนดีกว่า ก็ชกอยู่ประมาณ 2-3 ปีได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งไปชกมวยที่งานคลังข้างแล้วตกรกเลยเลิกเลย ไปตอมวยแล้วไม่มีคนดู..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

ชีวิตอีกช่วงหนึ่งที่ ล้อต๊อก บอกว่าค่อนข้างจะสนุกสมบันและลำบากก็คือ ช่วงที่ ล้อต๊อก ไปรับจ้าง ขนหินจากการระเบิดภูเขา เพื่อที่จะเอาหินนั้นมาทำทาง ช่วงนั้นกำลังหนุ่มแน่น เพิ่งจะปลดประจำการมาจากทหารเกณฑ์ กำลังวังชาก็ดีอยู่ เห็นประกาศรับสมัครคนงานขนหิน ที่เกาะสีชัง ของกองหมวดศิลา ล้อต๊อก เห็นประกาศนั้นก็รู้สึกสนใจทันที เพราะนอกจากจะทำงานแล้วยังได้ไปเที่ยวเกาะอีกด้วย จึงรวบรวมสมัครพรรคพวกไปทำงานกัน

"...ก็ตอนที่ไประเบิดเขาที่เกาะสีชังนะลำบากมาก ช่วงก่อนสงครามนิดเดียว ระเบิดเขาเอาหินไปทำทางนะ อายุ 20 กว่า แล้ว ออกจากทหารครั้งแรกไประเบิดหิน ระเบิดหินอยู่เกือบปี หน่วยระเบิดหินนี่ก็ของ หมวดศิลา มีหลวงสรรพยุทธ เป็นหัวหน้ากองหมวดศิลา เป็นก็ไม่ค่อยพอกิน แล้วก็รับจ้างฝรั่งกระโดดน้ำถ่ายรูป สมัยก่อนนี่เรือใหญ่ ๆ เขาเข้าเกาะสีชัง ไม่ได้เข้ากรุงเทพหรอก นักท่องเที่ยวเยอะเลย ก็ไปกระโดดน้ำให้มันถ่ายรูป บาทหนึ่ง สูงจะตาย โดดกันตม ๆ ก็อยู่กับเพื่อน ๆ ก็อยู่กับเพื่อน ๆ อยู่ที่นั่นก็จับปลากินเอง หากินกันเอง บางทีไม่มีอะไรกิน ก็กินข้าวคุดกุน้ำปลา เอาพริกใส่เยอะ ๆ มันจะได้เผ็ด พอเผ็ดเราก็กินน้ำตามเข้าไปมาก ๆ เออ.. มันก็อิมได้เหมือนกัน ก็ไปรับจ้างเขาขนหิน วันละ 50 สต. เท่านั้นเอง มันลำบากนะ แต่ก็อยู่ที่ใจเรา บางคนบอกว่าอยู่ลำบากนี้ แต่ถ้าเราบอกว่าอยู่แค่นี้เราก็ตบสายใจแล้ว เราก็ตบสาย คิดขี้ขี้ บางคนเขามีเงินเป็นล้าน เรามีแค่นี้เราก็กินได้ บางคนกิน หมูเห็ดเปิดไก่ เขากินอิม เรากินข้าวกับปลามันก็อิมเหมือนกัน..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

จากคำบอกเล่าดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ความสุขและความทุกข์นั้นอยู่ที่ใจของเรา แม้ว่าชีวิตจะลำบากแค่ไหน แต่ใจเราคิดว่าเป็นสุข มันก็สามารถมีความสุขได้ตามอัตภาพเท่าที่มีอยู่ ซึ่ง ล้อต๊อก ก็ได้ใช้แนวความคิดดังกล่าวนี้ อยู่อย่างสุขกายสบายใจมาตลอดจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าช่วงใดของชีวิตที่ลำบาก มันก็ไม่ลำบากไปกว่าที่จะทนได้

1.4 ช่วงหนึ่งในชีวิตที่รับใช้ชาติ

ก่อนหน้าที่ ล้อต็อก จะไปเกณฑ์ทหารนั้นก็ช่วยพ่อแม่ทำสวนที่บ้านบ้าง เป็นกลาสีเรือบ้าง จนอายุครบเกณฑ์ทหาร ก็ถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารอากาศ เข้าประจำการที่ กองทัพอากาศดอนเมือง ล้อต็อก ผ่านการเป็นทหารมาถึง 3 ครั้ง ครั้งที่หนึ่งประมาณปี พ.ศ.2477 กับครั้งที่สอง ประมาณปี พ.ศ. 2482 เป็นทหารอากาศ ครั้งที่สามประมาณปี พ.ศ.2492 เป็นทหารบก ครั้งสุดท้ายนี้ ล้อต็อก รับราชการทหารนานถึง 16 ปี จบจวนสิ้นบุญของ จอมพลฟ้าชาวม้าแดง หรือ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ล้อต็อก ได้เล่าว่าตอนที่ถูกเกณฑ์ทหารครั้งแรกให้ฟังว่า

"...ผมโดนเกณฑ์ เป็นทหารอากาศเมื่อ พ.ศ. 2477 นี่เขาก็มาที่กลาโหม ที่แรกคิดว่ายังไม่โดน เขาไปเกณฑ์ที่วัดหงษ์ เขาให้ตั้งส์ 2 สลึง ไข่เราก็ดีใจนึกว่าเขาให้ค่าเรือกลับ ทีไหนได้พอเกณฑ์เสร็จเขาด่อนลงเรือเลย ผมก็ไปอยู่ทหารอากาศ ไป คุณสิงโต ดิษฐวัชรณ บอกว่าเอาไอ้นี้แหละท่าทางมันคล่อง ก็อยู่ บน.1 ก็เลยรู้จักกับ เสธ.ทวี จุฬทรัพย์ ประเสริฐ น่วงสุวรรณ แล้วคุณบุญชู จันทร์เกษมา บัว ศิริทรัพย์ สวัสดิ์ โพธิวิหค รุ่นนี้ที่เป็นนักบินไม่สำเร็จมีคนเดียวคือ พิระ ศิริพันธ์ พวกที่เรียนสำเร็จจบมาเป็นนายพลทุกคน ผมชอบกับนายทหารพวกนี้มาก เป็นลูกน้องเขาทำโน่นทำนี่ ก็ชอบกัน เวลาเขาเล่นรักบี้ เวลาคนขาด คุณบุญชูเขาเรียกผม 'เฮ้ย! ไข่หวง มานี่ มาแทนหน่อย..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

หลังจากที่ ล้อต็อก ปลดประจำการแล้ว ก็ได้กลับมาช่วยพ่อกับแม่ทำสวนทำไร่ทำสวน และรับจ้างระเบิดหินแล้ว ประเทศไทย ก็เข้าสู่สงครามอินโดจีน ประมาณปี พ.ศ. 2483 ซึ่งประเทศไทยในช่วงนั้น มีข้อพิพาทกับฝรั่งเศสที่จะมีการขอแบ่งแยกดินแดน ทางด้านชายแดนไทยที่ติดกับลาวและกัมพูชา ในช่วงเวลานั้น ประเทศญี่ปุ่นได้แผ่แสนยานุภาพเข้ามาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แล้ว ประเทศไทยก็เกรงว่า ฝรั่งเศสซึ่งยึดครองอินโดจีนอยู่ จะเสียอินโดจีนให้กับญี่ปุ่นไป ทางรัฐบาลไทยจึงพยายามเจรจากับฝรั่งเศสเพื่อที่จะขอคืนแดนของไทยที่ต้องเสียให้แก่ฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 5 กลับคืนให้แก่ไทย อันได้แก่ ดินแดนฝั่งขวาของแม่น้ำโขง แต่ทางฝรั่งเศสไม่ยอม เหตุการณ์ทางชายแดนไทย-อินโดจีนก็เริ่มปะทุขึ้น และรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ (อ้างถึงใน กนตธีร์ ศุภมงคล, 2537 : 52) ในช่วงนี้เอง ล้อต็อก ก็ได้มีโอกาสตอบแทนพระคุณแผ่นดินอันเป็นที่รัก ไปสมัครเข้าเป็นทหารอากาศอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ.2482 ได้ใช้ชีวิตอยู่กับชายชาติทหารอย่างเต็มภาคภูมิ โดยการอาสาออกรบ ทั้งๆ ที่จริง ๆ แล้วไม่ได้มีหน้าที่ที่จะต้องออกรบเลย โดยมีหน้าที่เป็นพลปืนกลนึ่งประจำฝูงบินขับไล่กองทัพอากาศ

“...คือเราเป็นทหารนี่ เราต้องมุ่งไปในหน้าที่ของลูกผู้ชาย เรายังไปมุ่งเรื่องส่วนตัววางโน้น
วางนี้ไม่ได้ ทหารต้องเสียสละ เป็นทหารเกณฑ์ต้องตัดทุกอย่าง นึกถึงอย่างเดียวคือพ่อแม่ที่
เขารักเรา แต่ตอนนั้นที่ผมโดนเกณฑ์พ่อแม่พี่น้องไม่เคยไปเยี่ยมผมเลยครับ จนปลดประจำการ
ผมก็ไปศึกษาอินโดจีน ตอนนั้นมีพระไปลาดที่บน.2 ตอนนั้นมีขุนหล้าฟ้าเรืองรองเป็นผู้กองบน.1ก็มี
หลวงเชิดวุฒากาศเป็นผู้บังคับการ แล้วไปเรียนนอก ก็มีหลวงเจริญทิพย์พร มาเป็นผู้กองแทน
ระหว่างนั้นก็เกิดรบกัน กองบินเขาก็ย้ายไปอยู่ที่ปราจีนบุรี รท.สุรพบ อินทรมัญญา หรือ คุณทอง
หยิน บอกว่า “เฮ้ย ใช้นาง มึงคล่อง ๆ หน่อย มึงเอาพัดลมไปให้ขุนรณฯ ที่กองบินนี่” ผมก็ไป นั่ง
รถไฟไป ไปถึงสถานีปราจีน พอถึงผมก็บอกว่า “ท่านครับ หมวดทองหยินให้ผมเอาพัดลมมาให้”
ท่านก็บอกว่า “ดีเว้ย วันนั้นอันค่างนี่คืน พุ่งนี่ค่อยกลับ” ผมก็คิดว่า เออวะ ไหน ๆ ก็เกิดมาทั้งที
แล้ว ผมก็เลยบอกท่านว่า “ผมไม่กลับ ผมขออยู่ที่นี้” ท่านก็ถามผมว่า “จริงหรือเปล่า” ผมก็บอกว่า
จริง ท่านก็เลยให้ทหารวิทยุไปบอก หมวดทองหยิน ว่า ให้ใช้นางอยู่ที่กองบินนี่”

(สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

สถานการณ์ในช่วงนั้นตึงเครียดมาก สนามบินหรือสถานที่ที่น่าสงสัยว่าจะเป็นจุด
ยุทธศาสตร์ทั้งที่ปราจีนบุรี และ กรุงเทพฯ ถูกฝรั่งเศสทิ้งระเบิดหมด สร้างความเสียหายให้แก่
ประเทศไทยเป็นอย่างมาก

“...สถานการณ์ตอนนั้นค่อนข้างตึงเครียด ผมอยู่ที่นั่นเป็น พลปืนกลหนักรักษาสนามบิน
มีผม มีสังวาล เมืองใหญ่ อยู่ที่สนามบินนั่น มีอยู่วันหนึ่ง วันที่ 16 ธันวาคม เป็นวันที่ฝรั่งเศส
เอาเครื่องบินมาทิ้งระเบิด มันจะมาทิ้งที่ กรุงเทพฯ มันบินมาถึงหัวตะเข้แล้ว แล้วก็บินกลับไป วน
เวียนที่สนามบินที่ปราจีน ที่นี่ ปตอ.ก็ดันยิงขึ้นไป มันก็รู้ว่าเป็นสนามบิน คุณเฮ้ย! มันก็ทิ้งระเบิด
ลงมาไม่หวาดไม่ไหว ผมก็วิ่งลงบ่อน้ำกลม ๆ ที่มีที่หมุนอยู่ข้างบนนะ ไปแขวนอยู่บนนั่นนะ มันทิ้ง
บ่นปีหมด แต่เดชะบุญนะ บางลูกก็ไม่ระเบิด เป็นลูกนูน ๆ หัวโผล่ก็มี มันก็กลับไป เขาก็เป่าแตร
เรียกรวมพลดูว่าใครเสียหายอะไรบ้าง ทีนี้ผมก็ไปชนระเบิดมาให้เขาติดปีกเครื่องบิน พอเข้ามิดก็
ไปทิ้งเลย ต่อมาผมก็ได้ขึ้นเครื่องบิน เพราะว่ายุวชนทหารที่มีหน้าที่ยิงปืนกลบนเครื่องบินเฉย ขึ้น
เครื่องบินแล้วเวียนหัว พวกนายทหารเขาก็บอกว่า เอาพวกใช้นางนี่แหละ ก็มีผม มีสังวาล เมือง
ใหญ่ ไปยิงปืนหลัง สมัยก่อนปืนหลังก็ยิงได้บนเครื่องคอร์แซร์ ปีก 2 ชั้น ข้างหน้ามีใบพัด ปืนข้าง
หน้าติดอยู่ 4 กระบอกติดอยู่ที่โคนปีก ผมก็ไปเป็นปืนหลังก็ไปรบไปยิงกันทางศรีโสภณ ผมยังใช้รถ
บรรทุกทหาร เวลามันยิงขึ้นมาเป็นเส้นสายเสียวเหมือนกัน ถ้าจะถามว่า กลัวตายมั๊ย ผมไม่กลัว
นะ คิดว่าตายก็ดี แม้จะได้เบี้ยได้เงินทดแทน ตอนนั้นจำสมบัติ ชะเวียงทองเป็นนักบิน แล้วก็เพื่อน

ผมสังวาล เมืองใหญ่ ไปเป็นพลปืน เครื่องบินโดนยิงไฟไหม้ นักบินกระโดดลงมาได้ เพื่อนผมกระโดดไม่ได้ เลยตกมาตาย ผมรักกันมาก ยังมีชื่ออยู่ที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิเลย...”

(สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

เมื่อสงครามได้สงบลง ล้อต๊อก ได้รับยศจ่าอากาศตรีได้รับพระราชทานเหรียญชัยสมรภูมิ เพลวระเบิดกับเหรียญพิทักษ์ชายแดน ผู้บังคับบัญชาทุกเหล่าชั้น อยากสนับสนุนให้รับราชการต่อ แต่ ล้อต๊อก เป็นคนรักอิสระ เมื่อรับใช้ประเทศชาติตามหน้าที่แล้ว ก็อยากจะออกมาประกอบอาชีพที่ตัวเองรัก คือ อาชีพ “ศิลปิน”

2. ช่วงวัยทำงาน : จะเป็นช่วงที่ล้อต๊อกมีอายุตั้งแต่ 20 - 80 ปี

2.1 เข้าสู่วงการบันเทิง

ล้อต๊อก ไปรบอยู่ในสงครามอินโดจีนประมาณปีกว่า พอหลังจากสงครามเล็ก ก็กลับมาประจำการที่ กองทัพอากาศดอนเมืองจนปลดประจำการ หลังจากถูกปลดประจำการแล้ว ล้อต๊อก ก็ได้รวบรวมสมัครพรรคพวกที่อารมณ์ดี ชอบเล่นสนุกสนานเหมือนกัน ตั้งคณะตลกขึ้นอย่างเป็นทางการครั้งแรก (สมัยที่เป็นทหารอากาศก็มีการรวมตัวกันกับเพื่อน ๆ เล่นตลกกันเวลาว่างงานวันเริง แต่ไม่ได้ตั้งชื่อคณะ) ใช้ชื่อคณะว่า “เมมดำ” ที่ใช้ชื่อเมมดำก็เนื่องจาก เมมดำ ถือเป็นเมมที่อันตรายต่อนักบิน รวมทั้งยังเป็นสิ่งอัปมงคลของนักบินด้วย พอออกจากทหารอากาศแล้ว เมมดำ ก็ไม่ได้เป็นอันตรายและอัปมงคลอีกต่อไป ก็เลยใช้ชื่อ “เมมดำ” ซึ่งตัวหลักของคณะนี้ก็คือ ล้อต๊อก และ เสน่ห์ โกมารชุน , สัมพันธ์ อุมากุลแสดงตลกกันตามงานวัด ซึ่งตอนที่อยู่คณะเมมดำนั้น ล้อต๊อก ได้ใช้ชื่อในการแสดงว่า “นายถึก ศิวาร” เป็นตัวตลกในหนังสือนวนิยาย แต่ไม่มีคนเรียกชื่อนี้สัก ต่อมาก็มีการรวมตัวกันกับตลกคนอื่น ๆ อีก คือ จอก ดอกจันทร์ หัวหน้าคณะลูกไทย

“...ต่อมาก็มารวมวงกับ จอก ดอกจันทร์ เป็นคณะลูกไทย มีผม มีจอก ดอกจันทร์ มี สมพงษ์ พงษ์มิตร , ทองต่อ จาตุรงค์กุล , ชุมพล ปัทมินทร์ , สมบุญ แวนตาโต , เสน่ห์ โกมารชุน คุณเผ่าให้เล่นอยู่คณะเดียวที่โอเดียน , แคปปีตอล เอลิมบุรี เล่นสลับหน้ามาน หนังสือสมัยนั้นเป็นหนังสือญี่ปุ่น เขาไม่ให้หนังสือฝรั่งเข้ามา รายได้ก็พอเลี้ยงตัว ก็เป็นร้อยนะ ละครใหญ่ที่เล่นชุดนี้ง สิบวัน ก็ได้สัก สามร้อย แต่เล่นตลกได้น้อยกว่าเขา...”

ลักษณะการเล่นตลกของคนละครไทยนั้นจะเล่นกันเป็นชุด คือเล่นตลกในลักษณะที่เป็นละคร เช่น ละครชาติวีเรื่อง ไกรทอง , โชน เรื่อง รามเกียรติ์ , ลิเก เรื่อง จันทรถิรพ , ลำตัด เป็นต้น แต่จะเล่นเป็นตอน ๆ ไป ซึ่งนักแสดงแต่ละคนของคนละครไทย ไม่ว่าจะ เป็น จอก ดอกจันทร์ , สมพงษ์ พงษ์มิตร , ทองต๋อง จาตุรงค์กุล , ชุมพล บัณฑิตพันธ์ , สมบุญ แ่วนตาโต , เสน่ห์ โกมารชุน และ ล้อต๊อก ต่างก็มีพื้นฐานการแสดงละครแบบนี้อยู่แล้วจึงไม่มีการชักซ้อมอะไรกันมากนัก ตลกหลายคนในคณะละครไทย เช่น สมพงษ์ พงษ์มิตร ก็เคยผ่านโรงเรียนศิลปากรมาแล้ว มีความรู้ในเรื่องการละครเป็นอย่างดี หรือ เสน่ห์ โกมารชุน ก็เคยฝึกการแสดงโชนมาก่อน แต่ ล้อต๊อก แม้จะไม่เคยผ่านโรงเรียนที่สอนการแสดงมาก่อน แต่ก็ได้คำแนะนำในการแสดงจาก ครูสัมพันธ์ จูมากุล และตลกหุ่นพี่อย่างคณะเสมาทอง แม้ว่าล้อต๊อก จะไม่ถูกแบบแผนของละครแต่ละชนิดบ้าง ก็ไม่มีใครถือสา เนื่องจากว่าเป็นการแสดง จำอวด หรือ ละครย่อย

“...ก็สมมุติว่าพุงนี่เปลี่ยนหนังใหม่ เราก็บอกว่า เฮ้ย! พุงนี่เล่นโชนนะ ตอนไหนละ อะ ตอนลิง เอ็งเป็นฤาษีนะ เอ็งเป็นหนุมานนะ เอ็งเป็นองคตนะ นิดกันแค่นั้นเอง มันมีบทเล่นอยู่แล้ว ไม่ใช่ไปเล่นไป อย่างบท ทศกัณฐ์ มันก็มีอยู่แล้ว มีคนพากย์ ก็เป็นพวกเรานี้แหละ พากย์กันเอง เพียงแต่เล่นให้เป็นตลก แต่ก่อนที่จะเล่นเป็นชุดเนี่ยมันจะมีการแสดงใหม่โรงก่อน ก็คือ การออกมาพูดกัน พูดกลอนต่อกันบ้าง ร้องเพลงต่อกันบ้าง ที่แรกจะออกมา 2 คนก่อน แล้วพรรคพวกที่เหลือก็ทยอยตามออกมา ถ้าเป็นการร้องเพลงก็เช่น อะ เอ็งร้องเพลงเป็นม้าย เพลงอะไรละ เพลงชะหน้อย น้อย หิงหนองหน้อย...แล้วก็ตีหัวปึกตอนลงจังหวะจะบอะไรอย่างนี้ ใครโดนตีก็จะร้องว่า แล้วทำไมต้องมาลงจังหวะกับกูเนี่ย ก็คล้าย ๆ กับปัจจุบันที่ยังเล่นอยู่ เดี่ยวนี้เขาเอาของเก่าเขามาเล่น เครื่องแต่งตัวก็หามาเอง อย่างลิเกก็หามาเอง ถ้าเล่นอย่างธรรมดาที่ผ้าม่วง เสื้อลายดอก คอกลม ถ้าเล่นโชนก็เป็นโชน...” (สัมภาษณ์ สมพงษ์ พงษ์มิตร, 6 ธันวาคม 2540)

สำหรับการแบ่งหน้าที่ในการเล่นของคนละครไทยนั้น ก็จะมี ชุมพล บัณฑิตพันธ์ ก็จะเป็นแม่คู่ หรือ ภาษา ตลกในปัจจุบันจะเรียกว่า “ตัวปู่” ซึ่งจะมีหน้าที่ในการปูมุข หรือ ปล่อยมุข เพื่อให้เพื่อนเอามุขนั้นไปขยายต่อไปให้ตลก ส่วนคนอื่น ๆ ในคณะ ก็จะรับมุขจากชุมพล ไปขยายต่อ ส่วนตัว ล้อต๊อก จะเป็นตัวโจ๊ก หรือตัวตลกเอก และจะเป็นตัวเจ็บ หรือเป็นตัวที่ถูกแก้งให้เจ็บบ่อย ๆ

“...เพราะเขาโดนแก้งนี่ตลกที่สุด อย่างร้องเพลงละครชาติวีนี้ เขาก็ร้องผิดร้องถูก อย่างเช่น เล่นเรื่องไกรทอง พวกเขาก็จะร้องว่า “โอมเจ้าไกรทองพงษา” ล้อต๊อก เขาจะร้อง “โอมเจ้าไกรทอง เจ้าพงษ์มา” แต่ที่นี้มันร้องพร้อมกันแล้วไปหมด แต่รู้ว่ามีคนร้องผิด ก็ให้ร้องทีละคนทุกคน

ร้องอุททมนต์ จนมาถึงเขา เขาก็จะร้อง 'โอมเจ้าไกรทอง พงษ์หมา' ผมก็ตีบกลงไปเลย คนฮาเลย..."
(สัมภาษณ์ สมพงษ์ พงษ์มิตร, 6 ธันวาคม 2540)

ในช่วงที่ ล้อต๊อก เล่นตลกหน้าม่านและเล่นตามงานวัดอยู่นั้น ประเทศไทยได้เข้าสู่ สงครามโลกครั้งที่สอง ประมาณปี พ.ศ.2484 ประเทศญี่ปุ่นได้กรีธาทัพเข้ามาในประเทศไทยเป็น จำนวนมาก เพื่อที่จะขอเป็นทางผ่านเข้าไปในประเทศพม่าซึ่งประเทศพม่าในขณะนั้น ยังเป็นเมือง ขึ้นของอังกฤษ ในขณะเดียวกันญี่ปุ่นก็พยายามบีบประเทศไทยให้เข้าเป็นพวกด้วย ประเทศไทย ในตอนนั้นซึ่งมี จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ต้องตกอยู่ในภาวะจำยอม จึงตกอยู่ใน อิทธิพลของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นจึงสั่งห้ามฉายภาพยนตร์ที่มาจากทางประเทศตะวันตก ซึ่งได้แก่ สหรัฐ อเมริกา และ อังกฤษ ให้ฉายได้แต่ ภาพยนตร์ญี่ปุ่นเท่านั้น

แหล่งความบันเทิงของคนไทยในช่วงเวลานั้น ภาพยนตร์ถือว่าเป็นสื่อเพื่อความบันเทิงที่ ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในเวลานั้น ภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมส่วนใหญ่ก็จะมาจาก ประเทศในแถบตะวันตก เมื่อญี่ปุ่นสั่งห้ามฉายภาพยนตร์ที่มาจากทางฝั่งตะวันตก ให้ฉายได้ เฉพาะภาพยนตร์ญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ปรากฏว่าภาพยนตร์ญี่ปุ่นไม่ได้รับความนิยมจากคนไทยเท่าที่ ควร เนื่องจากคนไทยไม่พอใจที่ญี่ปุ่นก้าวเข้ามาแสดงอำนาจภายในไทย และพยายามจะ แทรกแซงอำนาจทางการเมืองของไทยเสมอ ก็เลยแสดงการต่อต้านโดยที่ไม่ยอมดูภาพยนตร์ที่มา จากญี่ปุ่น คนไทยก็เลยหาทางออกด้วยการสร้างละครเวทีขึ้นมา หรือที่ในสมัยนั้นเรียกว่า "ละคร ใหญ่" ขึ้นมาทดแทนภาพยนตร์ ปรากฏว่าได้รับความนิยมมาก ผู้ที่มีคุณูปการต่อวงการ ละครและภาพยนตร์ก็คือ คุณบัณฑิต อิศริยบุตร หรือ คนในวงการเรียกกันว่า "เชียวก๊ก" เป็นผู้ สร้างศาลาเฉลิมไทยให้เป็นเวทีของพวกเขา

ในช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 และหลังสงครามโลก ก็ได้มีคณะละครเกิดขึ้นมากมาย เช่น คณะเทพศิลป์ที่ศาลาเฉลิมนคร คณะอัศวินการละครของเสด็จพระองค์ชายใหญ่ที่ศาลาเฉลิม ไทย แล้วก็มีคณะศิวารมณของทหารอากาศที่กำลังรุ่งเรืองอยู่ที่ศาลาเฉลิมกรุงด้วย แต่ละคณะก็มี ดารานักแสดงใหญ่ ๆ ประจำคณะมากมาย เช่น คุณสุพรรณ บูรณะพิมพ์ , ส. อาสนจินดา , สุรสิทธิ์ สัตยวงศ์ , ชลองค์มะเสถียร , กัณฑ์วิทย์ นาคประภา ส่วนดาราทลกชื่อดังก็มี อบ บุญติด , จอก ดอกจันทร์ , แจ้ว ดอกจิก , ชูศรี มีสมมนต์ , สมพงษ์ พงษ์มิตร ดอกดิน กัญญามาลย์ และ ล้อต๊อก ก็มีส่วนในการสร้างตำนาน ละครเวทีไทย หรือละครใหญ่ด้วย

“...ละครใหญ่เล่นตอนสงครามญี่ปุ่นขึ้นมา เล่นกับ เขียวก็ก ตั้งคณะละครจิตรเกษมขึ้น มา มีผม มี ม.ล.รุจิรา , มารศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา เล่นเรื่องแรกคือเรื่อง บุษง เล่นเป็นตัวแม่สื่อแม่ชั๊ก เล่นแล้วคนนิยมมาก ก็เลยเล่นเรื่อย ๆ มา ส่วนใหญ่ก็เล่นเป็นตัวแม่สื่อแม่ชั๊ก ผมเล่นมาเยอะ ตอนหลังมาเล่นกับคณะเทพศิรินทร์ เล่นกันเรื่อยเลย มีพันคำเป็นพระเอก เล่นเป็นร้อยเรื่อง ที่ดัง ๆ ก็มี ตั้งโต๊ะ เล่นเป็นตัวสำคัญเลยเป็นตัว ตั้งโต๊ะ มันต้องวางมาดเป็นกษัตริย์ ต้องพูดจาจะฉาน แล้วก็มี ไชซี เล่นเป็นพระเจ้าแผ่นดิน คนชอบมาก ผมไม่ได้เล่นตลกอย่างเดียว เล่นเป็นละครแบบมีบทบาทคนก็ ชอบมาก ผมก็ เล่นสลับกับตลก ระหว่างที่ เล่นละครใหญ่ก็ เล่นตลกไปด้วย...”(สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

ล้อต๊อก เริ่มเล่นจากบท “แม่สื่อแม่ชั๊ก” ในเรื่อง “บุษง” เป็นเรื่องแรก บทแม่สื่อแม่ชั๊ก เป็นบทตลก ๆ สนุกสนาน ประกอบกับ ล้อต๊อก เป็นคนที่ตลกอยู่แล้ว จึงสามารถไปกับบทแบบนี้ได้ดี ประชาชนคนดูชอบมาก จากบทคนใช้ หรือ บทแม่สื่อแม่ชั๊ก ล้อต๊อก ก็ได้มีการพัฒนาบทบาทการแสดงขึ้นเป็นตัวเด่นของเรื่อง อย่างเช่นเรื่อง “ตั้งโต๊ะ” ซึ่ง ล้อต๊อก ได้รับการทาบทามจาก พ.ท.เผ่า ศรียานนท์ (ยศขณะนั้น) ผู้อำนวยการทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ได้ตั้งคณะละครขึ้น และให้ ล้อต๊อก เล่นเรื่อง ตั้งโต๊ะ กษัตริย์จอมโหดจากเรื่อง “สามก๊ก” ซึ่ง ล้อต๊อก ก็แสดงเป็นตัวเอกของเรื่องคือ ตั้งโต๊ะ ได้สมบทบาท เป็นที่ชื่นชอบของประชาชน ละครเรื่องนี้ดังมากทุกคนจะกล่าวชมบทบาทที่ ล้อต๊อก แสดง ชื่อของ ล้อต๊อก เป็นที่รู้จักและอยู่ในความนิยมของประชาชนทั้งที่โรงละครเก่า และโรงใหม่อีก 2 โรง คือ แคบปิตอล และ โอเดียน ต่อมาก็ได้เล่นเป็นกษัตริย์อีกครั้ง ในเรื่อง “ไชซี” การแสดงให้สมบทบาทนั้น ล้อต๊อก มีเคล็ดลับอยู่ว่า

“จริง ๆ แล้ว ใช้การแสดงเนียนอยู่ในสันดานผมนะ ก็เลยไม่รู้สึกว่าเล่นยาก เราจดจำท่าทางของคนที่เขาเป็นขนาดนี้ เขามีท่าทางยังไง เราดูอุปนิสัยของคนที่เขาเมียศรุตบรรดาศักดิ์เขา ต้องทำตัวยังไง วางตัวยังไง แล้วเราก็ฝึกเอา...” (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

ละครที่สร้างชื่อเสียงให้กับ ล้อต๊อก อย่างมากมายก็คือเรื่อง “ใกล้เกลือกินเกลือก” ที่ ล้อต๊อก เล่นเป็นตัว “เสียล้อต๊อก” เป็นบทของเก่าแก่คนจีนที่ขี้เหนียว ซึ่งล้อต๊อก ก็เล่นได้สมบทบาทมาก เป็นที่ถูกอกถูกใจประชาชนคนดู พอหลังจากละครเรื่องนี้แล้ว ดูเหมือนว่าชื่อ สวง ทรัพย์สำรวย จะค่อย ๆ เลือนหายไป คงเหลือแต่ชื่อ “ล้อต๊อก” ที่ยังยืนยงและยืนยาวมาจนถึงปัจจุบัน

“...ก็เล่นละครเรื่อง ไกล่เกลือกินเกลือก นีละครับ ที่เฉลิมกรุง เล่นสลับกับนาฏศิลป์ของกองดุริยางค์กองทัพอากาศ เล่นเป็นเสี้ยล้อตอก เป็นแก้วแก่คนจีนนี่ชอบ ผมก็เลยเล่นเป็นประจำ...” (สัมภาษณ์ ลวง ทรัพย์สำรวย, 20 พฤศจิกายน 2540)

คนที่ตั้งชื่อ ล้อตอก ให้ ล้อตอก ก็คือ อบ บุญติด ตลกรัชกาลที่6 ถือว่าเป็นบรมครูตลกคนหนึ่งในสมัยก่อน ในสมัยนั้นตลกหุ่นครูบาอาจารย์ของ ล้อตอก ก็มี อบ บุญติด , หัง มาพมวงคล , กร คู่มเดช เรียกว่าคณะเสมาทอง

จากเวทีละครของยุคนั้นชื่อเสียงของ ล้อตอก เป็นที่ดึงดูดและเป็นขวัญใจของนักชมละคร ทำให้ละครคณะอื่น ๆ ต้องดึงเอาตัวไปร่วมแสดงด้วย เช่น คณะเทพศิลป์ ของ คุณหญิงน้อยมอรรคไกรวัลลพ ที่โด่งดังก็คือเรื่อง “ขุนวรวงศาธิราช” นอกจากนี้ ล้อตอก ยังได้ร่วมมือกับ สมพงษ์ พงษ์มิตร ดอกดิน กัญญาภรณ์ ตั้งคณะละครของตัวเองขึ้นมาด้วย ใช้ชื่อคณะว่า “เทพไทย”

“...คือเราทำละครอยู่เรื่องหนึ่งที่ศาลาเฉลิมไทย ก็ลงทุนกัน มีล้อตอก มีสมพงษ์ มีดอกดิน มีสาห์ล ใช้ชื่อคณะเทพไทย ก่อนจะเล่นนะนะ บอกว่าอย่าอมกันนะ มีรายได้เท่าไรต้องแบ่งให้เท่า ๆ กัน ไปวัดพระแก้วด้วยกัน สาบานกันเลย อย่าคดโกงซึ่งกันและกัน ต้องรักกัน ใครขาดเหลืออะไรต้องช่วยเหลือกัน ไปจุดธูปกันที่วัดพระแก้ว นั่งกันหน้ากระทรวงกลาโหมเลย ไม่ได้เข้าไปในวัดด้วย คนนั่งมุงกันเต็ม แต่ก็ไม่มีใครโกงใคร...” (สัมภาษณ์ สมพงษ์ พงษ์มิตร, 6 ธันวาคม 2540)

ส่วนงานแสดงละครย่อยก็ยังคงร่วมกับ จอก ดอกจันทร์ , สาห์ล บุญหลง , เสน่ห์ โกมารชุน , สมพงษ์ พงษ์มิตร และที่ขาดไม่ได้คือ สัมพันธ์ ชูมากุล ทั้งที่เวทีและงานเทศกาลตามงานต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพ และต่างจังหวัด ล้อตอก จึงจัดว่าเป็นศิลปินที่ดังที่สุดในยุคนั้น

1.2 ชีวิตครอบครัว

ทุกคนเกิดมา ย่อมอยากจะมีคู่ครองอยู่กันเป็นครอบครัว เพื่อให้ชีวิตสมบูรณ์ ไม่เว้นแต่ล้อตอก ศิลปินตลกชื่อดัง ก็ได้วาดฝันไว้ว่า สตรีผู้ที่จะมาเป็น “นางเอก” ตัวจริงในชีวิตจริงของเขานั้น จะต้องเป็นผู้หญิงสวย อ่อนหวาน เรียบร้อย สมเป็นกุลสตรีไทย วันหนึ่ง ล้อตอก ก็ได้เจอสตรีในฝันของตัวเองจริง ๆ เธอชื่อ สมจิตร โตประภัสร์ จากหนังสือภาพยนตร์บันเทิง ปีที่ 11 ฉบับที่ 483 วันที่ 25 มิ.ย.- 2 ก.ค. 2528 ในคอลัมน์ “เปิดกรุบันเทิง” ได้เขียนถึง สมจิตร โตประภัสร์ หรือ สมจิตร ทรัพย์สำรวย นางเอกในดวงใจ ของ ลวง ทรัพย์สำรวย ไว้ว่า

สมจิตร ทรัพย์สำรวย นามสกุลเดิมคือ โตประภัทร์ เกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2467 เป็นบุตรของ คุณพ่อหยุนพืด และ คุณแม่เมี้ยน โตประภัทร์ เป็นบุตรคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 6 คน เป็นชาวหัวล่อ จังหวัดอยุธยา สมจิตรเคยผ่านเวทีประกวดความงามมาแล้ว เมื่ออายุได้ 16 ปี และก็สามารถคว้าตำแหน่ง "นางงามจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" ไว้ประกันคุณภาพในความงาม

สมจิตร ได้ก้าวเข้าสู่วงการแสดงละครในฐานะ "นางเอก" โดยไม่ยอมสังกัดละครคณะใด สุดท้ายใครจะว่าจ้าง หรือคณะละครใดขาดนางเอกขึ้นมากระชั้นหัน มาขอร้องให้ สมจิตร แสดงแทน สมจิตร จะไม่มีการเกยงอนเล่นตัวแต่อย่างใด ยินดีบรรเทาทุกข์ให้เจ้าของคณะละครที่เดือดร้อนเสมอมา สมจิตร จึงผ่านการแสดงละครให้กับคณะต่าง ๆ เช่น เทพศิลป์ , ศิวารมณ , อดิวินาการละคร , วิจิตรเกษม , สุปรีดี , ศรีวัฒนา , เตมาไทย , ทรสวรรค์ , ลูกไทย , ชื่นชมมุมศิลปิน , เสน่ห์ศิลป์ , ผกาวัล , นันทศิลป์ , อมรมาน , เทพไทย

สมจิตร เป็นนางเอกละครที่มีความสวยแบบเรียบง่าย ๆ โดยเฉพาะเป็นคนสุภาพ นิสัยใจคอโอบอ้อมอารี จึงเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนศิลปินตลอดมา

คนสวย...ก็ย่อมมีคนหมายปอง สมจิตร ก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะคนในวงการเดียวกันหรือนอกวงการ ต่างพยายามเอาอกเอาใจ สมจิตร เพื่อหวังเป็นเจ้าของหัวใจของสมจิตรให้ได้ ใครก็ตามที่พูดจากับ สมจิตร ดี ๆ หรือไม่ดีก็ตาม ในเรื่องขอความรัก มักจะได้รับคำตอบที่นุ่มนวล... "เอาไว้ให้สร้างตัวได้ก่อน ถึงจะคิดเรื่องนี้" สมจิตร ไม่เคยพูดให้ชายใดเจ็บช้ำน้ำใจหรือเจ็บใจ ถ้าไม่พอใจก็จะ "ยิ้ม" อย่างเดียว ไม่แสดงอาการโกรธออกมา หลายคนในวงการบันเทิงสมัยนั้น ต่างทำนายไว้ว่า สมจิตร นางเอกแสนสวยนิสัยดีจะต้องได้คู่ครองไม่เป็นเจ้าของคณะละครหรือไม่ก็เป็นพระเอกละครแน่นอน

ในขบวนชายผู้หวังพิชิต "หัวใจ" สมจิตร ทั้งหลายเหล่านั้น ก็ได้มียอดดาวตกลง "ล้อต๊อก" หรือ สวง ทรัพย์สำรวย รวมอยู่ด้วย ซึ่งถ้าจะเทียบกับคนอื่น ๆ แล้ว ล้อต๊อก ถือว่าเป็นม้านอกสายตา ยิ่งถูกเพื่อนศิลปินด้วยกันดูถูก ล้อต๊อก ก็ยิ่งคิดจะหาวิธีชนะหัวใจของสมจิตรให้ได้ ในที่สุด ล้อต๊อก ก็คิดทางเอาชนะ "หัวใจ" ของนางเอกแสนสวยผู้นี้สำเร็จ นั่นก็คือ "ดี" จึงตามสามล้อที่สมจิตรนั่งกลับบ้านบ้าง ไปยืนคอยหน้าบ้านบ้าง ซึ่งเหตุการณ์ตอนนี้ คุณสุชาดา วรรณวิสุทธิ (ทรัพย์สำรวย) บุตรสาว ได้เล่าให้ฟังว่า

"...ก็เล่นละครด้วยกัน แม่เล่นละคร พ่อยังเล่นจำอวดเป็นตลก พ่อก็ตามจีบแม่ แต่แม่ไม่ชอบเลยไม่เห็นแก่ห่อเลย เห็นแก่เจ้าผู้มีเมียเยอะมาแล้ว แม่นี้มีคนดี ๆ มาชอบทั้งนั้น แกก็ต้อลูกเดียว พอตอนกลางคืนแกก็มายืนที่หน้าต่าง เพราะทางบ้านแม่นี้มืดกัน แกก็ไปยืนดูบุนหรือตรงเสาไฟฟ้า ทำเป็นยืนรอ แต่จริง ๆ หารู้ไม่ว่า พ่อแม่เปิดหน้าต่างจะนอน พ่อแกก็กลับบ้าน ตี 5 แกก็มายืนใหม่ แม่ก็คิดว่า ไอ้โหดทนจัง แกทำยังงี้เป็นเดือน ๆ พอตอนหลังได้เล่นละครด้วยกันก็ค่อยพูดจาจีบกันตอนนั้น..." (สัมภาษณ์ สุชาติา วรญาวิสุทธิ, 9 มกราคม 2541)

ล้อต๊อก ใช้แผน "ต้อเท่านั้นที่จะครองโลก" อยู่หลายปี จนนางเอกตัวจริงเห็นใจ หลังจากทั้งคู่ดูใจกันจนพร้อมที่จะแต่งงานกันทั้งสองฝ่ายแล้ว ล้อต๊อก จึงไปสู้ออกกับทางพ่อแม่ของ สมจิตร

"...ก็ชอบกัน ไปขอเขา พ่อแม่เขาไม่ให้ บอกว่าต้องให้คนมาขอ ผมก็ไปหา ดร.ทองเปลว ให้ไปขอกับแม่เขา ตอนนั้นเขาเรียก สองพัน สมัยนั้นก็เยอะนะ จะเอาที่ไหนให้เขาล่ะ ผมก็ไปขอหลวงประดิษฐมนูธรรมให้มา ผมเป็นตลก ผมเข้าได้ทุกสายครับ ผมไม่ได้เล่นการเมืองกับใคร...." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

การที่ ล้อต๊อก พิชิตหัวใจนางเอกละครแสนสวยอย่าง สมจิตร สำเรืงนั้น เรียกว่าเป็นข่าวฟ้าผ่าให้กับวงการบันเทิงสมัยนั้นอย่างแรง เรียกว่าวิจารย์กัน 3 เดือนก็ไม่จบ ชาว..นางเอกละคร สมจิตร เลือก "ล้อต๊อก" เป็นคู่ชีวิต สร้างความผิดหวังให้กับบรรดาชายหนุ่มทั้งในวงการและนอวงวงการที่เฝ้าหวังในตัวสมจิตรเป็นอันมาก และเปรียบเทียบคู่นี้ว่าเป็น "รจนา..กับ..เจ้าเงาะ" "บ้างดอกฟ้า..กับ ...นมาวัด" บ้าง แต่ทั้งคู่ก็ไม่ถือโกรธ ยังยึดมั่นในความรักของกันและกันจนตายจากกันไปเลยทีเดียว

หลังจากทั้งคู่แต่งงานกันแล้ว ล้อต๊อก ก็ได้มาเช่าบ้านอยู่ต่างหาก ชีวิตความเป็นอยู่ลำบากมาก เนื่องจากก่อนแต่งงาน ล้อต๊อก ดำรงตนเป็นหนุ่มโสดเงินทองที่หามาได้จากการเล่นละคร และแสดงจำอวด ก็ใช้หมดไปวัน ๆ ส่วนสมจิตรก็ก็มีภาระค่าใช้จ่ายทางบ้านพ่อแม่ ก็เลยยังไม่มีเงินเก็บด้วยกันทั้งคู่ แม้ว่า ล้อต๊อก จะได้มรดกจากพ่อแม่ คือ ที่ดินที่อยู่ทางท่าพระ ล้อต๊อก ก็ไม่เอา ยกให้พี่น้องหมด ส่วนตัวเองไปตายเอาดาบหน้า จนบางครั้งทั้งคู่นั่งสามล้อกลับบ้านหลังจากไปเล่นละครมาด้วยกัน ต้องบอกให้สามล้อหยุดข้างทาง และทั้งคู่ลงไปเก็บผักบุ้งในคูข้างทางมาผัดกินกัน จนภายหลังพ่อแม่ของสมจิตร เห็นว่าทั้งคู่มีความจริงใจต่อกันและช่วยกันทำมาหากิน พ่อแม่เลยเินักกลับเข้าไปอยู่บ้านด้วยกันที่ตรงข้ามสนามม้านางเลิ้ง ในที่สุดทั้งคู่ก็เก็บหอมรอมริบ ค่อย ๆ สร้างเนื้อสร้างตัวจนมีฐานะขึ้นมา และครองคู่กันยาวนานถึง 36 ปี มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ

พ.ต.ท. สิริพันธ์ ทรัพย์สำรวย

1. สุชาดา ทรัพย์สำรวย

2. จันทรเพ็ญ ทรัพย์สำรวย

สมจิตร ทรัพย์สำรวย เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ.2523 ยิ่งความเสียใจมาให้ผู้เป็นสามีและลูกเป็นอันมาก โดยเฉพาะผู้เป็นสามีแม้วันนั้นจนถึงวันนี้จะล่วงเลยมากกว่า 18 ปี แล้วยังตาม แต่ยามที่นึกถึง ส้อต็อก ก็ยังอดรู้สึกสะเทือนใจไม่ได้

"วันที่เขาเสียนะ ผมเสียใจมาก ร้องไห้เลยนะ เขาเป็นมะเร็ง เป็นที่เต้านม แล้วยังเป็นที่คอ คอยกันจนตายจากกัน ที่ รพ.ศิริราช ตอนนั้นเขาก็อายุ 56 แล้ว เขาบอกให้ผมไปดูว่าที่ไร ตอนนั้นผมทำไรด้วยอยู่ที่ชลบุรี ก่อนออกจากห้อง ผมก็ยกมือ บ้าย บาย เขา เขาก็ บ้าย บาย ผม แล้วยังตายจากกันเลย ผมก็ตั้งศพทอดให้เขา 15 วัน ที่วัดท่าพระ...." (สัมภาษณ์ สว. ทรัพย์สำรวย, 26 กันยายน 2540)

2.3 เข้าสู่วงการภาพยนตร์

จริง ๆ แล้ว ส้อต็อก ได้เข้าสู่วงการภาพยนตร์ครั้งแรก เมื่ออายุได้ 19 ปี ประมาณปี พ.ศ. 2476 โดยไปเป็นตัวประกอบในภาพยนตร์ตลกสั้น ๆ ฉายก่อนที่ภาพยนตร์เรื่องยาวจะฉาย โดยการชักนำของ สัมพันธ์ อุมากุล ซึ่งเป็นบุคคลที่ ส้อต็อก รักและเคารพมาก (ตอนนั้นส้อต็อก ยังไม่ได้เข้าสู่วงการละคร)

"...ผมแสดงเรื่องแรกก็ เรื่องวันจักรยาน เป็นหนังฉายประกอบหนังใหญ่ คือว่าสมัยก่อนที่หนังใหญ่จะฉาย เขาก็มีหนังตลกฉายให้ดูหน่อยนึ่งก่อน คือก่อนจะดูหนังเนี่ย เขาก็จะมีข่าวเบ็ดเตล็ด ตลก 2 ม้วน แล้วยังมีเรื่อง 4 ม้วน แล้วยังต่อไปทุก ๆ อาทิตย์ของเรื่อง สมัยก่อนหนังมันยาวมาก บางทีหนังฉายตอน 2 ทุ่มไปเลิกเอา 2 ยาม วันจักรยานก็ได้บทเป็นคนโดนจักรยานชน ได้ค่าตัวเยอะมาก 5 บาท คนที่ชวนผมมาเล่นก็คือ พี่สัมพันธ์ อุมากุล แล้วยังสัมพันธ์ เขาก็ชอบกับ คุณบำรุง แนวพานิช , คุณวิจิตร แนวพานิช 2 คนนี้เป็นช่างเสียง ช่างถ่ายภาพยนตร์ ของ ปราสาทสุขุม ที่รัชกาลที่ 7 ท่านส่งไปเรียนทำภาพยนตร์นะ คนที่สร้างวันจักรยานก็คือ พี่บำรุง แนวพานิช ..." (สัมภาษณ์ สว. ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

หลังจากนั้น ล้อต๊อก ก็ไปทำหน้าที่รับใช้ชาติ และเล่นละครใหญ่ , ละครย่อยอยู่อีกหลายปี จนมีชื่อเสียงโด่งดัง จนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ประมาณปี พ.ศ.2489 ภาพยนตร์ต่างประเทศก็สามารถเริ่มฉายตามโรงภาพยนตร์ได้แล้ว หลังจากที่ถูกญี่ปุ่นสั่งห้ามมาตลอดระยะเวลาที่ญี่ปุ่นมีอิทธิพลทางการเมืองอยู่ในประเทศไทย ในขณะนี้ ก็มีการรื้อฟื้นการผลิตภาพยนตร์ไทยขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งออกฉายตามโรงภาพยนตร์บ้าง ล้อต๊อก ก็ได้มีโอกาสที่ร่วมงานภาพยนตร์ (เรื่องยาว) เป็นครั้งแรกในเรื่อง "สิงห์สังป่า" ซึ่งมี มิตร ชัยบัญชาเป็นพระเอก ภาพยนตร์เรื่องนี้ก็เป็นที่ยอมรับของประชาชนมาก และก็เริ่มทำให้คนหันมาดูภาพยนตร์แทนละครเวทีกันมากขึ้น

ในปี พ.ศ. 2495 เป็นต้นมาภาพยนตร์ไทย 16 ม.ม. มีมากขึ้นมีละไม่น้อยกว่า 100 เรื่อง ละครเวทีได้เสื่อมความนิยมลง นักแสดงละครเวทีหลายคนมีงานน้อยลง แต่ ล้อต๊อก ก็ยังคงมีงานแสดงมากขึ้นวิ่งรอกเล่นทั้งภาพยนตร์และละคร จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2499 ละครเวทีก็ต้องปิดตัวเองลง ภาพยนตร์ไทยสร้างกันมากกว่า 300 เรื่องต่อปี และวงการภาพยนตร์ก็ได้สร้าง "คนรุ่นใหม่" เป็นดาราประดับวงการบันเทิงไทย ขึ้นมาอีกมากมาย เช่น ดาราคู่ขวัญ มิตร ชัยบัญชา กับ เพชรา เชาวราษฎร์ ซึ่ง ล้อต๊อก ได้เป็นดาราแสดงร่วมกับพระนางคู่นี้มากเป็นพิเศษ ครั้นเมื่อ มิตร ชัยบัญชา ได้ประสบอุบัติเหตุตกจากเครื่องบินเสียชีวิต ในการแสดงภาพยนตร์เรื่อง "อินทรีทอง" แล้ว ล้อต๊อก ก็ได้แสดงภาพยนตร์กับพระเอกคู่ต่อ ๆ มาอีก คือ สมบัติ เมทะนี , สรพงษ์ ชาตรี , กฤษ ศรีวิภา , ไพโรจน์ ใจสิงห์ สรุปรวมแล้ว ล้อต๊อก ได้แสดงภาพยนตร์มาแล้ว ไม่น้อยกว่า 1,000 เรื่อง

หลังจากที่แสดงภาพยนตร์ให้ผู้สร้างคนอื่นไปแล้วหลายสิบเรื่อง ล้อต๊อก ก็เริ่มสนใจที่จะสร้างภาพยนตร์เองบ้าง ล้อต๊อก จึงพยายามศึกษางานเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์อยู่เนืองนิจจากการสังเกตและจากตำรา หลังจากสะสมฝีมือได้พอสมควร ล้อต๊อก จึงได้ปรึกษากับภรรยาคือ สมจิตร ทรัพย์สำรวย ซึ่งภรรยาก็เห็นด้วย จึงเปิดบริษัทต็อกนวมภาพยนตร์ขึ้นมาเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2508 ภาพยนตร์ทุกเรื่องที่ ต็อกนวมภาพยนตร์ สร้างจะมี สมจิตร ทรัพย์สำรวย ภรรยาผู้ทุกข์ยากเป็นผู้อำนวยความสะดวกสร้างเสมอ สมจิตร จะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการดำเนินกิจการของบริษัท ไม่ว่าจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกสร้างเอง ค้นหาเรื่องที่จะมาผลิต จัดหานักแสดง เรียกได้ว่าทำทุกอย่าง โดยมีสามีสุดที่รัก "ล้อต๊อก" เป็นกำลังใจเสมอมา และภาพยนตร์ของ ต็อกนวมภาพยนตร์ ทุกเรื่อง จะมีทีมงาน รั้งสี ทัศนพยัคฆ์ กำกับการแสดง ส่วนพระเอก-นางเอก ก็จะได้ดาราคู่ขวัญ มิตร ชัยบัญชา เพชรา เชาวราษฎร์ เป็นดารานำแสดงเกือบทุกเรื่อง

“...เหตุที่ผมอยากทำหนังไทยก็เพราะ ตอนนั้นหนังไทยกำลังบูม แล้วก็อยากจะให้คนเขารู้ว่าเรามีความสามารถทางนี้ ผมก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่ สมจิตร เขาจะเป็นคนดูแลนะ ผมก็ไม่ได้ทำอะไร นั่งดูเฉย ๆ เรื่องแรกที่ผมทำก็คือ แสนรัก เรื่องนี้ได้เค้าโครงเรื่องมาจาก มิตร ชัยบัญชา จะเรียกว่าเป็นชีวิตของเขาเลยก็ได้ ผมเล่นหนังกับมิตร มามากจนรู้จักประวัติของเขา ก็เลยเอาเรื่องของเขามาทำเป็นหนัง เรื่องมันก็มีอยู่ว่า ก็ผมในเรื่องเป็นคนจนเป็นคนบ้านนอก กินเหล้าทุกวันที่ร้านค้า กินแล้วก็เดินกลับบ้าน เป็นอย่างนี้ทุกวัน มีอยู่วันหนึ่งผมก็เดินมากลับมา แล้วก็ไปปัสสาวะที่ชายป่าข้างวัด ก็ได้ยินเสียงเด็กร้อง ก็เก็บไปเลี้ยงจนโต ก็รักกันมากช่วยเหลือกันทำมาหากิน ไปต๋อยมวยซื้อควายมาให้พ่อไถนา เผอิญพอจริงของเด็กคนนี้เขาสืบทราบว่าเด็กคนนี้ยังไม่ตายเขาก็มาขอเอาคืน มาขอในวันที่ผมจะบวชลูก แต่ก็ต้องให้เขา ผมก็ถือผ้าไตรหนัง น้ำตาไหล จะบวชลูกก็ไม่ได้บวช ก็เสียใจเอาไตรไปถวายพระ แล้วก็กินเหล้าทุกวัน กินเสร็จก็จะไปปัสสาวะที่เก่า ที่นี้ได้ยินเสียงแมวร้อง ก็ไปดูอีก ก็เอาไปเลี้ยงก็รักแถมมาก ต่อมาก็มาเหล้าข้ามสะพานแล้วตกน้ำ ตัวจะตายอยู่แล้วยังอุตสาห์เอาแมวชูเอาไว้พ่นน้ำ พระเอกมาเห็นเข้า ก็เลยรู้ว่าเป็นพ่อ ตอนจบผมตาย คนที่เล่นเป็นลูกผมก็มิตร ชัยบัญชา มิตรเดินไปน้ำตาไหลไปเลยเรื่องนี้...” (สัมภาษณ์ สรวง ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

เรื่องแสนรัก เป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จ ประชาชนคนดูชอบมาก และทำรายได้ ได้อย่างงดงาม ภาพยนตร์เรื่องแสนรักจึงเป็นเรื่อง ล้อต๊อก ประทับใจมาก และก็สร้างชื่อเสียงให้แก่ ล้อต๊อก เป็นอย่างมากด้วย ภาพยนตร์ที่สร้างเองเรื่องต่อมา ก็ทำเรื่อง ทหารเกณฑ์ โดยเอาเค้าโครงเรื่องมาจากชีวิตจริง สมัยที่เป็นทหาร เรื่อง ทหารเกณฑ์ นี้ ล้อต๊อกทำให้กับ บริษัทไฟว์สตาร์ โดยที่ ล้อต๊อก เป็นผู้คิดโครงเรื่อง ไฟว์สตาร์เป็นผู้ลงทุน เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ตลกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในยุคนั้นเลยทีเดียว

“...เรื่องทหารเกณฑ์นี้ ไฟว์สตาร์เขาเรียกเราไปให้ทำให้เขา โดยเราเป็นคนออกหัวคิด เขาเป็นคนออกเงิน เขาก็จำเป็นที่จะต้องได้มากกว่าเรา เขาก็ช่างมัน ไม่ขาดทุนก็แล้วกัน เราพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่ ผมจึงอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ผมไม่โลภมาก ใช้ความโลภนี่คือความหายนะสำหรับผู้คิดมาก นี่เราพอใจว่าได้เท่านี้ก็เอาเท่านี้ละ เอาละพอแล้ว ดีแล้ว เรามีเท่านี้ เราพอใจแล้ว ใครที่เขาว่า รวยกว่าเรา เขาก็...เฮ้อ ดีแล้ว ขอให้เขาร่ำรวยต่อ ๆ ไป....” (สัมภาษณ์ สรวง ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

ล้อต๊อก ปฏิบัติตนเช่นนี้มาตลอด ไม่หวังมาก ไม่โลภมาก ล้อต๊อก ไม่เคยไปเรียกร้องว่าจะต้องได้ค่าตัวเท่าไร ก็แสน สดแล้วแต่เขาจะให้ แม้ว่าในบางครั้ง ค่าตอบแทนจากการที่แสดงภาพยนตร์ให้ 1 เรื่องจะได้แค่คำว่า "ขอบใจ" ก็ตาม

"...เรื่องค่าตัวนี่ก็แล้วแต่นะ ผมไม่เคยไปเรียกร้องเลยว่าผมจะต้องได้เท่านี้เท่านี้ แล้วแต่เขาจะให้ บางเรื่องก็เป็นแสน บางเรื่องก็เป็นหมื่น บางเรื่องก็ ขอบใจ (หัวเราะ) ก็เจ้าของเขาไม่มีเงิน ไร่เราก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว จะเอาอะไรแน่นอนในวงการศิลปินเมืองไทย มันยังไม่มีมาตรฐานพอต่างชาติเขายังไม่รับรองเลย..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

ล้อต๊อก สร้างภาพยนตร์ทั้งหมด 5 เรื่องด้วยกัน ซึ่งทั้ง 5 เรื่องนี้ ล้อต๊อก เขียนโครงเรื่องเองทั้งสิ้น แต่ละเรื่องก็จะได้ค่าโครงมากจากเรื่องใกล้ตัว หรือไม่ก็ได้จาก ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่าน มา ภาพยนตร์ทั้ง 5 เรื่องนั้นมีดังนี้

1. แสนรัก
2. ทหารเกณฑ์
3. อะไรกันวะ
4. ไร่แก้วไร่ทอง
5. แดร์ริกุลาต๊อก

และจากการที่ ล้อต๊อกเป็น นักแสดงผู้มากด้วยฝีมือ ผ่านมาแล้วทุกบทบาท ไม่ว่าจะเป็น พระเอก ผู้ร้าย ตัวตลก บทชีวิต บทพ่อ บทปู่ เป็นดาราเจ้าบทบาทที่หาตัวจับยาก ล้อต๊อก จึงได้รับรางวัลจากการแสดงภาพยนตร์ทั้งหมด 3 รางวัลดังนี้

1. รางวัลตุ๊กตาทองพระสุรัสวดีดารานายยอดเยี่ยมฝ่ายชาย จากเรื่อง โกฮับ
2. รางวัลตุ๊กตาทองพระสุรัสวดีดารานายยอดเยี่ยมฝ่ายชาย จากเรื่อง หลวงตา
3. รางวัลพระสุพรรณหงษ์ทองคำ ตัวประกอบยอดเยี่ยม จากเรื่อง เงิน เงิน เงิน

"...รางวัลตุ๊กตาทองนี้ ผมภูมิใจมากที่ได้รับจากพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งผมเคารพมาก สมัยก่อนรางวัลตุ๊กตาทองไม่เหมือนสมัยนี้ สมัยก่อนเขามีกระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงมหาดไทย มีหลายกระทรวง เขามีตัวแทนมานั่งดูกัน แล้วมีการลงคะแนนว่าจะให้ใครกัน ลำบากมากนะครับสมัยนั้น ไม่เหมือนสมัยนี้ มันได้กันง่ายกว่า แต่ก็ดีแล้วละ สนับสนุนพวกศิลปิน..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

ล้อต๊อก บอกถึงเหตุผลที่ได้ รางวัลตุ๊กตาทอง กับ รางวัลพระสุพรรณหงษ์ทองคำว่า

“...ผมได้รางวัลตอนอายุเริ่มเยอะขึ้นแล้วนะ เคยพบเห็นอะไรมามาก บทบาทการแสดง บางอย่างเราจะไปคิดขึ้นเองว่าจะเล่นอย่างนั้น อย่างนี้ ไม่ได้ มันต้องเคยเห็นสิ่งที่เป็นจริงมาก่อน แล้วก็ทำให้เหมือนกับของจริงที่เราพบเห็น บางทีเราไปไหนเห็นอะไรแปลก ๆ ก็ต้องดูตลกนี้ต้องมี ประสบการณ์หลาย ๆ อย่าง ไปถึงไหนเห็นอะไรสะดุดตาเรา ก็ต้องดูไว้ คราวหลังได้บทไหนที่มัน ตรงกับตัวนั้นของเรา เราก็เอามาเล่น...” (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 4 ธันวาคม 2540)

สำหรับวงการภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันนั้น ล้อต๊อกได้แสดงทัศนะไว้ใน คอลัมน์ “ป้าต๊อก คิดปิ่นแห่งชาติกับภาพยนตร์ไทย” หนังสือ 73 ปี ภาพยนตร์ไทย ไว้ว่า

“...ในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยมีความทัดเทียมกับภาพยนตร์ต่างประเทศในเรื่องการแสดง ของไทยก็ดี มีการลงทุนกันมากกว่าแต่ก่อน แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าที่ผ่านมายังไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐเท่าที่ควร ทำให้ประเทศของเราต้องเสียเปรียบภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาฉายในบ้านเรา ยิ่งหนังประเภทรัก ๆ ใคร่ ๆ หนึ่งหวงให้ลดลงบ้างทำเป็นอย่างมีสาระ คนดูแล้วดีและพอใจ ซึ่งละครไทยโดยมากจะเป็นพวกรัก ๆ ใคร่ ๆ ไม่ต้องตามแบบฉบับที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ ยิ่งถ้าเรื่องเกี่ยวกับนักเรียนดูยิ่งไม่ค่อยเหมาะสม แต่ถ้าเป็นบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว จะมีเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ก็จะต้องดีกว่า แต่ก็อยากให้ละเว้น ในการแต่งชุดนักเรียนและแอบไปรักกันในโรงเรียนมันดูน่าเกลียด ยิ่งภาพยนตร์ไทยสมัยนี้มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงสังคมไทยเป็นอย่างมาก อย่างเช่น การกอดจูบกันต่อหน้าสาธารณชน มันไม่ใช่กาลเทศะของสังคมไทย มันเป็นการกระทำของชาวตะวันตก ซึ่งการจูบปากจูบคอ มันเสียมานานแล้วเพราะว่ามีภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในบ้านเรามากเกินไป...”

การที่จะเป็นนักแสดงที่ดีให้ได้ อย่าง ล้อต๊อก นั้น จะต้องมีความกว้างตาไกล พบเห็นอะไรก็ต้องจดจำเอาไว้ รู้จักสังเกตในสิ่งที่พบเห็นว่าสิ่งนั้นคืออะไร เปิดรับข่าวสารความเป็นไปของโลก ทำตนให้เป็นคนทันสมัยอยู่เสมอ และเก็บสิ่งเหล่านั้นไว้ในประสบการณ์ชีวิต เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในภายภาคหน้าได้เสมอ

2.4 กลับเข้าเป็นทหารอีกครั้ง

ระหว่างที่ ล้อต๊อก แสดงภาพยนตร์จนมีชื่อเสียงโด่งดังอย่างมากมายนั้น ได้พบกับ

จอมพลสฤษดิ์ ษนะรัตน โดยบังเอิญ จอมพลสฤษดิ์จึงได้ชักชวน ล้อต๊อก กลับเข้ารับราชการทหาร อีกครั้งหนึ่ง ประมาณปี พ.ศ. 2492 ประจำการที่กองดุริยางค์ทหารบก ในการกลับเข้ารับ ราชการในครั้งนี้ ล้อต๊อก ได้ชักชวนเอาเพื่อน ๆ ที่เล่นจำอวดด้วยกันเข้าไปเป็นทหารด้วย เช่น สม พงษ์ พงษ์มิตร , ชูศรี มีสมมนต์ , ชุมพล ปัทมินทร์ เป็นต้น

"...มีอยู่วันหนึ่งผมไปเดินเล่นที่เขาดิน เดินอยู่สักพักก็มีเสียงร้องทัก ผมก็หันไปเจอ กับ จอมพลสฤษดิ์ ท่านก็ถามว่า 'ต๊อกมาที่นี่ทำไมวะ' ผมจึงถามท่านกลับไปว่า 'ท่านมาทำอะไรที่นี่' ท่านก็ตอบกลับมาว่า 'กูมาซื้อฝรั่งตอกกินวิเชีย' แล้วท่านก็ถามว่าเล่นตลกเงินพอใช้หรือเปล่า ผมก็ ตอบว่าไม่พอหรอกครับ และผมก็บอกกับท่านไปว่า 'ท่านครับ ผมอยากเป็นทหาร' ท่านก็ตกใจ ถามกลับมาว่า 'มึงอยากจะเป็นจริง ๆ หรือเปล่าวะ' ผมก็ตอบไปว่าอยากเป็นจริง ๆ จิครับ พอพูด จบท่านก็เขียนนามบัตรให้ไปทำงานราชการที่กองดุริยางค์ทหารบก พอรับนามบัตรก็มากุญกับ พรรคพวกว่าจะไปรับราชการทหาร พรรคพวกก็ตอบตกลงจะเอาด้วย เลยยกกันไปรับราชการ ทหารเป็นแก๊ง พอมารับราชการผมก็ไปซื้อยศจิบเขามาติดเอง พอทำงานไปได้สักระยะหนึ่งมี โอกาสกลับไปพบท่านอีก ท่านก็ร้องทักมาว่า 'ไอ้โน ไอ้ต๊อก เอ็งเอายศมาจากไหน ใครติดยศให้เอ็ง วะ' ผมก็ตอบว่า ผมซื้อยศมาติดเองครับท่าน ท่านก็บอกว่า 'เออ..กูให้มึงยศจิบเขก แล้วท่านก็พูด เปเรย ๆ ออกมาเล่น ๆ ว่า 'เอ็งทำไมไม่ซื้อติดชะรอยเอก กูจะให้เอ็งเลย' ซึ่งฐานะในตอนนั้นเปรียบ ได้ว่าเหมือนทหารคนสนิทเลย เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งท่านได้พูดกับผมว่า 'ไอ้คนที่อยู่เต็มบ้านข้า ไม่มี ใครจริงใจกับข้าเลยสักคนเดียว ก็มีแต่เอ็งนี่แหละไอ้ต๊อกที่จริงใจกับกู..."

(สัมภาษณ์ สวท ทรัพย์สำรวย, 26 ธันวาคม 2540)

ล้อต๊อก กลับเข้ารับราชการทหารในครั้งนี้ มีหน้าที่แสดงอยู่ในวงดนตรีของกองดุริยางค์ ทหารบก โดยเล่นจำอวดกับเพื่อน ๆ บ้าง ร้องเพลงบ้าง ตามงานบันเทิงของทหาร นอกจากนี้ยังได้ ไปปลอบขวัญทหารไทยที่เวียดนาม เมื่อครั้งประเทศไทยส่งทหารเข้าร่วมทำสงครามเวียดนามอีก ด้วย และต่อมา ล้อต๊อก ก็ได้กลายเป็นนายทหารคนสนิทของจอมพลสฤษดิ์ ไปจริง ๆ ไม่ว่าจะจอม พลสฤษดิ์จะไปตรวจราชการที่ไหน ไม่ว่าจะในกรุงเทพหรือต่างจังหวัดจะต้องเอา ล้อต๊อก ไปด้วย เสมอ นอกจากจะคอยรับใช้ทั่วไปแล้วยังมีหน้าที่เล่นตลกให้ความบันเทิงแก่คณะของจอมพล สฤษดิ์ด้วย

"...มีอยู่ครั้งหนึ่ง จอมพลสฤษดิ์ท่านไปตรวจราชการที่จังหวัดทางภาคอีสาน ผมกับ ล้อต๊อกก็ติดตามท่านไปด้วย มีอยู่วันหนึ่งท่านก็ไปตรวจราชการชายแดนแถวริมฝั่งแม่น้ำโขง ท่าน กำสั่งนั่งพักผ่อนอยู่ ผมกับล้อต๊อกก็ลงไปเดินเล่นแถวริมแม่น้ำ ท่านเห็นเข้า ท่านก็บอก

'เฮ้ย! ไข่ต็อก ไข่พงษ์ เอ็งสองคนเล่นจ้ำจวดให้กูดูหน่อยเถอะวะ' ผมกับล้อต็อก ก็เล่นให้ท่านดูเดี๋ยวนั้น..." (สัมภาษณ์ สมพงษ์ พงษ์มิตร, 6 มกราคม 2541)

ล้อต็อก รับประทานหารอยู่จนถึง 16 ปี ก็ลาออก โดยให้เหตุผลว่า

"...ผมสัญญากับท่านไว้ ผมบอกท่านว่า 'ท่านครับ ผมจะเป็นทหารแค่ท่านสิ้นบุญนะ' ท่านยังบอกเลยว่า 'ข้าวทำไมล่ะ เอ็งก็ไปซื้อไปจิวะ' ผมบอกไม่เอา พอท่านสิ้น ผมก็ออก ตามที่ได้สัญญากับท่านเอาไว้ เป็นลูกผู้ชายต้องถือสัจจะ ในรุ่นผมก็มี ชุมพล ปัทมินทร์ นะ เขาได้เป็นถึง พันโท..." (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 26 ธันวาคม 2540)

หลังจากได้ลาออกจากราชการแล้ว ล้อต็อก ก็กลับมาทำงานในวงการบินเชิงให้ความสนุกสนานแก่ประชาชนต่อ ถึงแม้ช่วงเวลา 16 ปี ที่ ล้อต็อก กลับไปรับราชการ ล้อต็อก ก็ไม่ได้ทิ้งวงการบินเชิงไปเสียทีเดียว ยังคง เล่นละคร เล่นจ้ำจวด และแสดงภาพยนตร์อยู่อย่างต่อเนื่อง ไม่ได้ทิ้งการแสดงหรือหายไปจากวงการดังคำที่ ล้อต็อก เคยกล่าวไว้ว่า "ศิลปินนะ มันอยู่ในสายเลือดผมซะแล้ว"

2.5 เข้าสู่วงการโทรทัศน์

หลังจากที่ สงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง ประเทศไทยก็เร่งปรับปรุงบ้านเมืองในด้านต่าง ๆ ภาพยนตร์ต่างประเทศและภาพยนตร์ไทยที่ห้ามฉายในสมัยสงครามโลก ก็สามารถนำกลับเข้ามาฉายได้ใหม่ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยก็เริ่มที่จะฟื้นตัวอีกครั้ง ทำให้ศิลปะละครเวทีเริ่มที่จะชบเซา เนื่องจากคนนิยมดูน้อยลง หันไปชมภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์จากต่างประเทศ โดยเฉพาะภาพยนตร์จากตะวันตกมากขึ้น ประกอบกับประเทศไทยได้นำ นวัตกรรมทางด้านการสื่อสารสมัยใหม่มาจากต่างประเทศ นั่นก็คือ โทรทัศน์ เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2498 โดยได้เริ่มทดลองสร้างสถานีโทรทัศน์แห่งแรกขึ้นที่ บางขุนพรหม ออกอากาศทางช่อง 4 นวัตกรรมใหม่ขึ้นนี้สร้างความตื่นเต้นให้กับประชาชนคนไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากสามารถรับข่าวสาร ความรู้ ความบันเทิงได้ที่บ้าน โดยไม่ต้องออกไปหาความบันเทิงนอกบ้านเหมือนอย่างแต่ก่อน เพียงแต่ต้องซื้อเครื่องรับโทรทัศน์มาใช้เท่านั้นเอง ทำให้ความบันเทิงอย่างละครเวทีค่อย ๆ เสื่อมลงและหายไปที่สุด

ต่อมาได้มีการสร้างสถานีโทรทัศน์ขึ้นอีก 1 แห่ง นั่นก็คือ สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ที่สนามเป้า (ปัจจุบันคือสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5) เมื่อปี พ.ศ.2501 โดยมี พ.อ. ถาวร ช่วยประสิทธิ์ เป็นหัวหน้าฝ่ายรายการในขณะนั้น และหลังจากที่ออกอากาศไปได้ประมาณ 3 ปี พ.อ.ถาวร ก็ริเริ่มที่จะนำคณะละครเวทีที่เคยโด่งดังเมื่อสมัยก่อน เข้ามาทำใหม่ในรูปแบบของละครโทรทัศน์ โดยให้ออกอากาศในวันจันทร์ ถึง วัน เสาร์ เวลา 21.45น. ถึง 24.00น. ให้เป็นละครจบในตอน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คณะละครเวทีเดิม มากมาย เข้ามาเล่นในโทรทัศน์ด้วย ซึ่งคณะละครต่าง ๆ ก็จ้าง ล้อต๊อก แสดงเป็นตัวตลก เพื่อเสริมบรรยากาศให้ละครสนุกสนานยิ่งขึ้น

ล้อต๊อก ไม่ได้เข้าสู่วงการโทรทัศน์คนเดียว ยังได้ชักชวนภรรยา คือ สมจิตร ทรัพย์สำรวย เข้ามาสู่วงการโทรทัศน์ที่ช่อง 7 ขาวดำด้วยกัน และ สมจิตรก็ได้ชักชวนเพื่อน ๆ ศิลปินนักแสดงตั้ง คณะละครผลิตละครให้กับสถานีด้วย สมาชิกในคณะก็ประกอบไปด้วย สมจิตร ทรัพย์สำรวย เป็นหัวหน้า มนัส บุญเกียรติ , กัณทริย์ สิมะเสถียร , ศรีนวล แก้วบัวสาย และเพื่อนที่แสดงละครเวทีอยู่ด้วยกัน ละครส่วนใหญ่ที่แสดงก็จะเป็นละครร้องบ้าง ละครทัว ๆ ไปบ้าง ส่วนหน้าที่ของ ล้อต๊อก นั้นก็จะเป็นผู้คิดเรื่องที่จะแสดง ในบางครั้งก็กระโดดเข้าไปแสดงกับเขาด้วย โดยเล่นเป็นตัวตลก

นอกจาก ล้อต๊อก จะรับจ้างผู้อื่นเล่นละครและ ยังได้ร่วมกับ ชูศรี มีสมมนต์ ผลิตรายการตลกสั้น 30 นาที ออกอากาศเดือนละ 1 ครั้ง คือรายการชูศรีโชว์ และทุก ๆ สิ้นปีคือวันที่ 31 ธันวาคมของทุกปี บริษัทสังกะสีไทย จำกัด ได้เป็นสปอนเซอร์จัดรายการพิเศษขึ้น เป็นรายการละครตลก โดยจะรวบรวมเอาศิลปินตลกชั้นแนวหน้าของเมืองไทยมารวมกัน จัดเป็นละครขึ้นเพื่อส่งความสุขแก่ประชาชนชาวไทย และ ล้อต๊อก ก็เป็นหนึ่งในผู้แสดงนั้นด้วย โดยออกอากาศประมาณเวลา 22.00น. จนถึง 24.00น. ของทุกวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกปี

ล้อต๊อก เข้าไปรับจ้างแสดงละครที่ สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ขาวดำ อยู่ประมาณ 10 ปี ก็ได้ฝากชื่อเสียงไว้ให้กับผู้ชมพอสมควร ลักษณะการจัดละครโทรทัศน์ในสมัยนั้น ทางสถานี จะให้โอกาสกับผู้จัดละครรายต่าง ๆ อย่างทั่วถึง ซึ่งผู้จัดละครโทรทัศน์ในสมัยนั้นก็มาจากคณะผู้จัดละครเวทีนั่นเอง ดังนั้นจึงมีผู้จัดละครจำนวนมากมายังเข้ามาร่วมจัดรายการละครนั้นด้วย คณะละครของ ล้อต๊อก - สมจิตร จึงผลิตละครโทรทัศน์อยู่ไม่กี่เรื่องเท่านั้น

และหลังจากนั้นในประมาณปี พ.ศ.2514 สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ซึ่งในสมัยที่เพิ่งก่อสร้างสถานีนั้น ยังได้รวมตัวกันกับสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ขาวดำ อยู่ แต่หลังจาก

สถานีสร้างเสร็จแล้วก็ได้แยกตัวออกมาจากช่อง 7 ชาวดำที่สนามเป้า มาอยู่ที่สถานีแห่งใหม่ที่หมอชิต ใช้ชื่อว่า สถานีโทรทัศน์สี กองทัพบกช่อง 7 (ส่วน สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ชาวดำที่สนามเป้า เปลี่ยนชื่อเป็น สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5) โดยพันโท ชายชาญ เทียนประภาส ผู้ อำนวยการสถานีในขณะนั้น ซึ่งสนิทสนมกับ ล้อต๊อก มาก ได้ชักชวน ล้อต๊อก มาทำงานด้วยกันที่ ช่อง 7 โดยให้เวลาประมาณ 30 นาที ในคืนวันอังคารของทุกสัปดาห์ ผลิตรายการตลกทางโทรทัศน์ ขึ้น โดยให้ ล้อต๊อก เป็นผู้จัดรายการเองทั้งหมด ซึ่ง ล้อต๊อก ก็ได้ไปรวบรวมสมัครพรรคพวกมา เสริมทีมอย่างคับคั่งประกอบไปด้วย ล้อต๊อก . สมพงษ์ พงษ์มิตร . ชูศรี มีสมมนต์ , ก๊กเฮง , ทอง แถม เขียวแสงใส , ยืนยง จมูกแดง . ขวัญ สุวรรณะ , ชุมพล ปัทมพันธ์ เป็นต้น ในนามคณะต๊อกลงูม และได้ตั้งชื่อรายการว่า "รายการชายหัวเราะ" และรายการนี้ก็ได้ออกอากาศยาวนานถึง 9 ปี เป็นที่ ถูกอกถูกใจของประชาชนมาก

"...ตอนนั้นช่อง 7 ก็เพิ่งจะเปิดใหม่ ๆ ทางเราก็พยายามจะหาอะไรแปลก ๆ มา ก็คิดถึงละครตลก ก็ไปเชิญล้อต๊อกมา ก็บอกแกไปว่าเป็นละครตลก แกก็ไปจัดการเอง ไปหาคน คิดเรื่อง เป็นละครสั้น ๆ จะมีตัวละครประจำ เนื้อเรื่องก็จะเป็นเรื่องราวภายในหมู่บ้าน ซึ่งอาจจะไปเจอใจ เจอผู้หญิงสวย คนโกง แกก็วนอยู่ในนี้ เป็นละครจบในตอน ออกอากาศอาทิตย์ละครึ่ง เวลา ประมาณ 3 ทุ่มกว่า..." (สัมภาษณ์ คุณธรรมรัตน์ นาคสุริยะ, 13 มกราคม 2541)

ต่อมา...ในช่วงเวลานั้น ทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ก็ได้ผลิตรายการประเภทวาไรตี้ชื่อ "นาทิตอง" ขึ้นมาอีกหนึ่งรายการ และ ตลกคณะต๊อกลงูม ก็ได้มีโอกาสเข้าไปเสริมสร้างสีสัน ในรายการด้วย

"...ตอนนั้นเป็น ผ.อ. พันโท ชายชาญ เทียนประภาส กับคุณ ชัชฎาพร รัตนาเวช ซึ่งสนิทสนมกับป้าต๊อกมาก เป็นผู้ชักชวนล้อต๊อกมาทำรายการนาทิตองด้วย และประกอบกับพวกเขา ด้วย ซึ่งอยากจะให้เกมส์รายการมีหลายรสชาติ เป็นเกมส์โชว์ เกมส์โชว์ตอนนั้นจะเป็นการเชิญผู้ ชมมาแข่งกัน ไม่มีการเชิญดารามาแข่งกับผู้ชม เป็นผู้ชมล้วน ๆ ป้าต๊อกก็มีส่วนร่วมคือ นำคณะตลกเข้ามาเล่นในรายการ จะมีอยู่ช่วงหนึ่งเป็นช่วงตลก การแสดงของแกจะไม่ซ้ำกับชายหัวเราะนะ จะคล้ายหน้าม้ามากกว่า มีลิเก ละคร สลับไปเรื่อย..." (สัมภาษณ์ คุณธรรมรัตน์ นาคสุริยะ, 13 มกราคม 2541)

หลังจากที่ ล้อต๊อก ได้นำคณะต๊อกลงูมเล่นตลกแบบผูกขาดอยู่ในรายการนาทิตองมาเป็น ระยะเวลาานพอสมควร ทางรายการก็ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรายการในส่วน

ต่าง ๆ ให้มีความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น และทางทีมงานก็ได้ชักชวน ล้อต๊อก มาเป็นผู้ช่วยพิธีกร เสิร์มทีมกับคุณธรรมรัตน์ นาคสุริยะ และคุณคณินีย์ นาคพงษ์ เพื่อช่วยสร้างสีสันให้กับรายการมากขึ้น และถือว่า ล้อต๊อก เป็นผู้ช่วยพิธีกรตลกคนแรกของประเทศไทย ซึ่งเป็นแม่แบบให้รายการเกมโชว์ต่าง ๆ นำตลกเข้ามาเป็นผู้ช่วยพิธีกร

“...ตอนนั้นก็ในช่วงหลังของนาทิตองแล้ว อยากจะให้รายการสนุกขึ้น ในช่วงเล่นเกมส์อะไรต่าง ๆ เป็นการเริ่มแรกของการเอาตลกมาเป็น ผู้ช่วยพิธีกร ป้าเป็นคนแรก เพราะตลกเขาจะช่วยเสริมให้รายการครึกครื้นขึ้น แต่ในช่วงที่เป็นงานเป็นการตลกเขาก็จะไม่เข้ามายุ่ง...”

บทบาทในส่วนผู้ช่วยพิธีกรของ ล้อต๊อก ก็จะมีหน้าที่ เสริมสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน แลช่วยร่วมรายการ โดยที่มุขของ ล้อต๊อก ก็จะเป็นมุขสด ๆ ไม่มีบทที่แน่นอนตายตัวเหมือนพิธีกรหลัก ล้อต๊อก ก็จะใช้ปฏิภาณของตนเอง ที่จะคิดได้ในตอนนั้นออกมาใช้

“...เรื่องของล้อต๊อกนี้ไม่มีครับ เราจะบอกกันว่า วันนี้เราจะพูดกันเรื่องยาเสพติดนะ ก็พูดกันสด ๆ เลย ผมจะพูดนำก่อน แล้วล้อต๊อกเขาจะเสริม ใช้ปฏิภาณเอา...” (สัมภาษณ์คุณธรรมรัตน์ นาคสุริยะ, 13 มกราคม 2541)

รายการนาทิตองออกอากาศทุกวันอาทิตย์ เวลาประมาณ 12.30น. - 14.00น. เริ่มออกอากาศประมาณปี พ.ศ.2514 และไปเลิกทำรายการในปี พ.ศ.2527 รวมระยะเวลาในการออกอากาศทั้งหมด 13 ปี

2.6 ทำวงดนตรีลูกทุ่ง

ในขณะที่ ล้อต๊อก แสดงภาพยนตร์ แสดงละครข่อย แสดงจำวอดทางโทรทัศน์แล้ว ล้อต๊อก ยังมีงานอีกอย่างหนึ่งที่ทำควบคู่ไปกับงานดังกล่าวคือ วงดนตรีลูกทุ่ง ในนาม “วงดนตรีต๊อกนวม” เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2513 -พ.ศ.2515 นั้น วงดนตรีลูกทุ่งเริ่มได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในต่างจังหวัด และคณะต๊อกนวมก็ได้รับเชิญไปแสดงตลกกับวงดนตรีลูกทุ่งคณะอื่นอยู่เสมอ ล้อต๊อก จึงมาปรึกษากับเพื่อน ๆ ในคณะของตนว่าจะตั้งวงดนตรีลูกทุ่งขึ้นมา และพ่วงเอาตลกของตนเข้าไปด้วย และน่าจะไปด้วยดี เนื่องจากชาวคณะแต่ละคนก็เป็นคนที่มีความเสี่ยงแล้ว โดยเฉพาะตัวหัวหน้าคณะเอง คือ ล้อต๊อก ถือเป็นตลกแม่เหล็กในวงการขณะนั้นเลยทีเดียว ก็เป็นจริงดังคาด วงดนตรีลูกทุ่งต๊อกนวมได้รับความนิยมมาก ประชาชนได้ให้การตอบรับเป็นอย่างดี ล้อต๊อก ทำวงดนตรีลูกทุ่งอยู่ประมาณเกือบ 10 ปี แล้วก็เลิกไปเมื่อประมาณปี พ.ศ.

2524 เนื่องจากว่าวงดนตรีลูกทุ่งเริ่มซบเซา มีคู่แข่งมากขึ้น รายได้ก็ลดลง ล้อต๊อก จึงประกาศพักวงไป

หลังจากเลิกทำวงดนตรีลูกทุ่งแล้ว ล้อต๊อก ก็เริ่มหายไปจากวงการบันเทิง หันไปทำอะไรอยู่ที่จังหวัดชลบุรี ซึ่ง ล้อต๊อก ได้ซื้อเอาไว้ประมาณ 800 ไร่ เลี้ยงวัว ปลูกมะม่วง ปลูกยาง ฯลฯ แต่ ล้อต๊อก ก็ไม่ได้หายไปเลยทีเดียว ยังออกมาแสดงภาพยนตร์บ้างเป็นครั้งคราว ภาพยนตร์เรื่องสุดท้ายที่ได้รับบทแสดงนำคือ หลวงตาภาคสาม ในปี พ.ศ.2528 และกลับออกมาสู่วงการแสดงอย่างเต็มตัวอีกครั้ง ประมาณปี พ.ศ. 2530 รวมเวลาที่หายไปจากวงการบันเทิงทั้งสิ้น 6 ปี

2.7 กลับเข้าสู่วงการบันเทิงอีกครั้ง

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2530 เต๋อ ดอกสะเดา ไปถ่ายภาพยนตร์ที่ชลบุรี เมื่อ ล้อต๊อก ทราบข่าวจึงเข้ามาในตัวเมืองเพื่อมาทักทายกับ เต๋อ ในฐานะคนเคยรู้จักกันมาก่อน เต๋อจึงได้ชักชวน ล้อต๊อก กลับเข้าสู่วงการบันเทิงอีกครั้งหนึ่ง โดยมาร่วมแสดงตลกคาเฟ่กับคณะ เต๋อ ตู๋ ดี

“ก็ไม่ได้ทำอะไรที่เมืองชลแล้ว ขายหมด มันเข้ากันไม่ได้ เราเล่นละครแล้วไปทำอะไรอยู่ มันไม่ได้ เพราะทำอะไรเราต้องดูแลใกล้ชิด แล้วก็การกะต๊อของเรามันยังไม่ก้าวหน้า ก็พอดีเจอกับ เต๋อ มันก็ชวนมาเล่นตลกอีก ใจเราก็เอาเลย ไปเล่นตลกคาเฟ่เลย...” (สัมภาษณ์ สวง ทรัพย์สำรวย, 16 มกราคม 2541)

หลังจากที่ ล้อต๊อก แสดงตลกตามคาเฟ่กับคณะของ เต๋อ ตู๋ ดี ไปได้ประมาณ 3-4 ปี ล้อต๊อกก็แยกออกมาตั้งคณะเอง ล้อต๊อก มีความรู้สึกที่ น่าจะทำคณะตลกของตัวเองอีกครั้ง เพราะจะไปพึ่งตลกอื่นหลังจาก เต๋อ อยู่ตลอดเวลาไม่ได้ ประกอบกับช่วงเวลานั้น เต๋อ ดอกสะเดา และชาวคณะมีงานละคร งานภาพยนตร์รัดตัวมาก ล้อต๊อก จึงคิดว่าตั้งคณะเองดีกว่า จึงชักชวนเพื่อนเก่าสมัยที่เป็นคณะตลกบูม ในรายการชายหัวเราะ กลับมารวมทีมกันอีกครั้ง ประกอบไปด้วย ล้อต๊อก , สมพงษ์ พงษ์มิตร , ก๊กเฮง , ทองแถม เขียวแสงใส , ยอดธง บุญรูป เป็นต้น ใช้นามว่าคณะล้อต๊อก เล่นตลกตามคาเฟ่ต่าง ๆ ต่อมาก็ได้ ตลกหญิงมาเสริมทีมอีกหนึ่งคนคือ ชูลีพร ระมาด หรืออ้น ซึ่งต่อมา อ้น ก็กลายมาเป็นภรรยาคนปัจจุบันของ ล้อต๊อก

คณะล้อต๊อกที่มีอดีตตลกคณะตลกบูมเป็นสมาชิกเล่นอยู่ได้ประมาณ 1-2 ปี ก็มีอันต้องเลิกไป เนื่องจากว่าสมาชิกหลายคน เช่น สมพงษ์ , ก๊กเฮง , ทองแถม ต่างก็อายุมากขึ้นมีปัญหาเรื่องสุขภาพร่างกาย จึงต้องขอลาออกจากคณะไป ทำให้ ล้อต๊อก และ ชูลีพร ต้องหาสมาชิกมาเพิ่ม

เดิมเพื่อให้คณะดำรงอยู่ต่อไปได้ โดยไปชักชวนตลกเด็กรุ่นใหม่ที่เล่นอยู่คณะเล็ก ๆ แต่พอมีแววที่จะสามารถปั้นได้มาเป็นสมาชิกเสริม บางคนก็เคยเป็นนักร้องอยู่ตามคาเฟ่เล็ก ๆ แต่ถ้าพอมีแววว่าเล่นตลกได้ก็จะถูกชักชวนมา จนกลายมาเป็นคณะป้าต๋องอยู่อย่างในปัจจุบัน

กว่า 60 ปีในวงการบันเทิง ล้อต๋อง ได้ใช้ชีวิตอยู่กับงานที่ตัวเองรักนั่นก็คือ แสดงตลก และแสดงภาพยนตร์บ้าง แต่ในปัจจุบันนี้จะมีไม่มากนัก เนื่องจากว่าอายุมากแล้ว บางครั้งภาพยนตร์จะต้องไปถ่ายตามต่างจังหวัด ซึ่ง ล้อต๋อง บอกว่า อายุมากแล้วไม่ค่อยสะดวกในการเดินทาง ในระยะหลังจึงเลิกรับงานภาพยนตร์ไป คงเหลือแต่แสดงตลกตามคาเฟ่ และแสดงตลกในรายการโทรทัศน์ "ก่อนบ่ายคลายเครียด" ทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 เท่านั้น

3. บั้นปลายชีวิต : จะเป็นช่วงที่ ล้อต๋อง มีอายุตั้งแต่ 80 - 84 ปี (ปัจจุบัน)

ทุกวันนี้ ล้อต๋อง มีความสุขอยู่กับครอบครัวเล็ก ๆ ตามประสา กับภรรยา ชุติพร ทรัพย์สำรวย และลูกชาย ด.ช. มงคลชัย ทรัพย์สำรวย หรือ "น้องอ๋มบุญ" ที่บ้านสวน เนื้อที่กว่า 10 ไร่ ที่จ.ฉะเชิงเทรา แม้ว่าวัยจะล่วงมากกว่า 83 ปีแล้ว ล้อต๋อง ยังทำงานเพื่อความบันเทิงแก่ประชาชนเกือบทุกวัน มีทั้งเล่นตลกตามคาเฟ่ทุกวัน อังคาร, พุธ, ศุกร์ วันอังคารจะเล่นที่ พระรามเก้าพลาซ่า สาขาพระรามเก้า , วันพุธเล่นที่ พระรามเก้าพลาซ่า สาขาพระราม 3 วันศุกร์เล่นที่ ดาราคาเฟ่ นอกจากนี้ยังมีรายการโทรทัศน์ที่รับเล่นเป็นประจำก็คือ "รายการก่อนบ่ายคลายเครียด" ทางช่อง 3 ส่วนวันอื่น ๆ ก็จะเป็นวันพักผ่อนหรือไม่ก็เป็นวันว่างที่จะรับงานอื่น ๆ นอกเหนือจากงานประจำที่กล่าวมาแล้ว

กิจวัตรประจำวันของ ล้อต๋อง ก็เหมือนคนทำงานกลางคืนทั่วไป ทำงานกลางคืน และนอนในเวลากลางวัน ล้อต๋อง จะเข้านอนประมาณเที่ยงคืนถึง 03.00 นาฬิกา และจะตื่นนอนในเวลา 14.00 น. (แต่ถ้าวันรุ่งขึ้นจะต้องมีงานอัดเทปโทรทัศน์ ล้อต๋องก็จะเข้านอนเร็ว และตื่นแต่เช้าออกไปทำงาน) หลังจากตื่นนอนแล้วก็จะออกกำลังกายเพื่อสุขภาพที่ดีด้วยการยกดัมเบลบ้าง เดินดูต้นไม้ที่ปลูกไว้เต็มบริเวณบ้าน อ่านหนังสือพิมพ์ พอตกเย็นก็อาบน้ำแต่งตัวออกไปทำงานสำหรับเรื่องสุขภาพนั้น ลวง เคยกล่าวไว้ใน หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับวันที่ 8 เม.ย. 2537 ไว้ว่า

"...สำหรับสูตรการรักษาสุขภาพของผม ไม่มีอะไรที่เป็นความลับ ใคร ๆ ก็สามารถจะกระทำได้นั่น คือการออกกำลังกายให้สม่ำเสมอ โดยการออกกำลังกายในรูปแบบใดก็ได้ วันละ 1

ชั่วโง่ง และรับประทานผักทุกชนิด แล้วก็ไม่เครียด ผมไม่มียาปฏิชีวนะอะไรทั้งสิ้น..." (สัมภาษณ์ สวททรัพย์สำรวย, 16 มกราคม 2541)

นอกจากที่มาของเคล็ดลับการรักษาสุขภาพ ที่ทำให้ ล้อต๊อกอายุยืนแล้ว ยังมีเคล็ดลับ (ส่วนตัว) อีกอย่างหนึ่งคือ การไม่ขึ้นเครื่องบิน จากคอลัมน์ 5 แต้มติดดาว ในหนังสือชีวิตรัก ปีที่ 15 ฉบับที่ 724 วันที่ 24 ก.ค. - 30 ก.ค. 2539 เขียนไว้ว่า

ล้อต๊อกไม่ขึ้นเครื่องบินหรือตึกสูง ๆ เพราะเป็นโรคกลัวความสูง เคยมีครั้งหนึ่ง ล้อต๊อกจำเป็นต้องไปถ่ายหนังต่างประเทศ พอเครื่องบินทำแท็กซี่ (คือวิ่งไปตามทางวิ่งด้วยความเร็วเพื่อจะบินขึ้น) ล้อต๊อกก็นั่งเริ่มเกร็ง เริ่มจากมือเท้าเกร็ง หน้าเกร็ง (ที่รู้ว่หน้าเกร็งเพราะหน้าล้อต๊อกบิดเบี้ยวไปทางซ้าย ส่วนนัยน์ตาเหลือกไปทางขวา) นักเข้าทำท่าจะ "หัวใจเกร็ง" เพราะหอบแยกแถมมีเหงื่อออกเต็มตัว สมบัติ เมทะนี ที่นั่งอยู่คนละฝั่งกับล้อต๊อก เห็นอาการโดยตลอดจึงยื่นหน้าเข้าไปกระซำ

"ล้อต๊อกจะเล่นหนังมีอะไร?"

"อะ..ผี..อะ..ฮา..อะไร" ล้อต๊อกทำเสียงตะกุกตะกัก "อะ..ฮา..ข้ากั้ว เครื่องตะ..กก"

"เครื่องยังไม่ได้บินจะตกได้ไง เครื่องยังอยู่บนทางวิ่งเลย"

"บอกไซเฟอร์ เอ๊ย..คนขับเครื่องบินอย่าขับเร็วนัก มันเสียว"

"ได้..ได้..จะให้ขับช้าก็ได้ แต่ล้อต๊อกต้องทำใจนะ"

"กูทำอยู่แล้ว"

"ต้องทำอีกหน่อย ทำแบบขั้นสูง...รู้จักมั๊ย...ธรรมชาติขั้นสูงสุดนะ" สมบัติ ยิ้มเจ้าเล่ห์

"ยังไง?"

"นิพพานไง" สมบัติว่าแล้วก็หัวเราะ

"ใช่..." ล้อต๊อกผรุสวาทออกมา

"ใช่แฮ็ด..ข้าไม่ไปแล้ว บอกเครื่องบินให้จอดป้ายเหอะ"

คุณแฮ็ดหรือสมบัติ เมทะนี เป็นคนประเภทที่เรงบันเทิงใจอยู่แล้ว ก็รับมุขล้อต๊อกปองปากบอกตะโกนลั่นไปทั้งเครื่องบิน

"จอดป้ายด้วยจ้า..เครื่องบินจอดป้ายด้วย"

ขาดคำเครื่องบินก็เชิดหัวขึ้นจากลานบิน ทันใดนั้น ล้อต๊อกก็เชิดหัวขึ้นไปบนอากาศแล้ว หนายกลับ ลงไปที่พนักที่นั่ง ด้วยอาการที่เรียกว่า "หลับกลางอากาศ"

สาเหตุที่ ล้อต็อก เป็นโรคกลัวความสูง ทั้ง ๆ ที่ เคยเป็นทหารอากาศ เคยยิงปืนขับไล่ข้าศึกกลางเวหามาแล้ว ก็เนื่องมาจาก ครั้งที่ ล้อต็อก ไปถ่ายภาพยนตร์เรื่อง "ลเวียดเตอร์สีแดง" ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในการเดินทางครั้งนั้น เครื่องบินลำที่ ล้อต็อก นั่ง เกิดตกหลุมอากาศอย่างแรง ทำให้ ล้อต็อก ตกใจมาก กลัวเครื่องบินจะตก เลยเป็นความหลังฝังใจจนถึงปัจจุบัน สังเกตได้ว่า ภายหลังจากนี้ ล้อต็อก ไม่เคยไปถ่ายภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือถ้าเป็นในประเทศก็ไม่ถ่ายต่างจังหวัด ล้อต็อก ก็จะนั่งรถยนต์หรือรถไฟไปเท่านั้น

จากการที่ ล้อต็อก มีสุขภาพดี ก็เลยเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ ล้อต็อก โดดเด่นอยู่ในวงการบินเท็งที่ ล้อต็อก ชอบได้อย่างยาวนาน เคยมีคนถาม ล้อต็อก ว่า เมื่อไหร่จะเลิกแสดงเสียที ล้อต็อก ก็ตอบว่า

"...คงเลิกไม่ได้ หยุดการแสดงก็หมายความว่าหยุดลมหายใจ ต้องแสดงต่อไปเรื่อย ๆ นอกจากว่าเราจะตายค่อยเลิกแสดง เราเป็นคนของประชาชน ประชาชนเขายังต้องการ เขาดูแล้วหายกลุ่ม เราก็ต้องทำหน้าที่ของเราต่อไป มันอยู่ในสายเลือดซะแล้ว..." (สัมภาษณ์ สวทวิทย์สำราญ, 16 มกราคม 2541)

ล้อต็อก ได้ฝากข้อคิดเตือนใจนักแสดงที่รักในอาชีพนักแสดง ไว้ใน หนังสือภาพยนตร์บันเทิง ปีที่ 21 วันที่ 27 ม.ค. 2538 ถึง 2 ก.พ. 2538 ไว้ว่า

1. อย่าคิดว่าเราเป็นดารานักแสดง อย่าลืมนึกเสียว่าเราเป็นคนธรรมดา มีหน้าที่สร้างความสุข อภิรมย์ให้กับประชาชน ให้ความสุขความสบายใจแก่ประชาชน อย่าเอาความทุกข์ไปให้เขา
2. ให้รักงานแสดง อย่าหึงเป็นอันขาด
3. งานแสดงต้องเดินหน้าเงิน อย่าเอาเงินเดินหน้างานแสดง
4. อย่าทรยศประชาชนคนดู เพราะดารานักแสดงอยู่ได้เพราะความเมตตาสนับสนุนของประชาชน แสดงให้เต็มที่ทุกครั้ง
5. หามุมใหม่มาแสดงทุกครั้ง
6. ให้สังเกต ศึกษา ให้เข้าถึงสังคมและประเพณีทุกระดับ จะได้แสดงได้
7. หัดทำท่าทางของคนทั่วไป เพื่อใช้ในการแสดง
8. หัดใช้ภาษาท้องถิ่นของแต่ละภาค
9. ต้องถืองานแสดงเป็นสิ่งสำคัญ
10. อย่ายุ่งเรื่องผู้หญิงกับการพนัน

เรื่องราวทั้งหมดนี้ คือ "คำจำกัดความ"ของ ตลกสี่แผ่นดิน ตลกของประชาชนที่มีตำนานอันยาวนานอย่างไม่น่าเชื่อ ในวัยกว่า 83 ปี ของปูชนียตลกผู้นี้ยังไม่ยอมหยุดเขียนตำนานของตัวเองง่าย ๆ เพราะถือว่า หากหยุดการแต่งเมื่อไร ก็หมายความว่าหยุดลมหายใจ ตามหลักการที่บอกว่า "อันแสดง อันจึงมีอยู่" คล้ายคล้ายว่าจะหมายความว่าอย่างนั้น มีชีวิตอยู่เพื่อบำเรอเสียงหัวเราะให้แก่ประชาชน ประชาชนทั่วทั้งประเทศ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สุดสำหรับชีวิตการแสดงของ ล้อต๊อก เป็นคำมั่นที่จดจำอย่างแน่นแฟ้นในหัวใจตลอดเวลา

"ต้องเห็นประชาชนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตนักแสดง"

"ประชาชนคือสิ่งที่สำคัญที่สุด เราต้องเข้ากับเขาให้ได้"

"ถ้าไปเหยียดหยามประชาชน คนนั้นจะลำบากมาก"

.....สงว ทรัพย์สำรวย (ล้อต๊อก)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.1 รูป เหตุการณ์สำคัญในช่วงชีวิตของ ล้อต๊อก

ปี พ.ศ.	เหตุการณ์สำคัญ
2457	ล้อต๊อกถือกำเนิดขึ้นมา
2464	เข้ารับการศึกษาระดับต้นที่โรงเรียนครูอุย
2470	เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ โรงเรียนวัดนวลนรดิษฐ์ ☛ เริ่มเรียนดนตรีไทย ☛ รู้จักกับนักประพันธ์ชื่อดัง ☛ เริ่มเล่นตลกครั้งแรกด้วยการหน้าคน
2473 - 2476	ออกจากโรงเรียนมาทำงาน ☛ ช่วยพ่อแม่ทำสวน ☛ เป็นกลาสีผูกเชือกเรือ ☛ ขกมวย
2476	แสดงภาพยนตร์เรื่องแรก "วันจักรยาน"
2477 - 2479	เข้ารับการเกณฑ์ทหาร
2480	รับจ้างขนหินที่เกาะสีชัง
2482 - 2483	สมัครเข้ารับราชการทหารอีกครั้งหนึ่ง เข้าร่วมสงครามอินโดจีน
2483	ปลดประจำการ และตั้งคณะตลก "เมฆดำ"
2486	เข้าร่วมกับคณะลูกไทย ☛ เริ่มแสดงละครเวที
2488	สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติ ☛ ล้อต๊อกเริ่มแสดงภาพยนตร์

ปี พ.ศ.	เหตุการณ์สำคัญ
2492	กลับเข้ารับราชการทหาร ทหาร สังกัดกองทัพบก
2498	เปิดบริษัทด็อกนูมภาพยนตร์
2503	เริ่มเข้าสู่วงการโทรทัศน์ครั้งแรกที่ สถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 7 สนามเป้า หรือ ช่อง 5 ในปัจจุบัน
2514	ผลิตรายการรายหัวเราะให้กับสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 (นมอขีด) ☛ แสดงตลกในรายการนาทิตอง
2515	ตั้งวงดนตรีลูกทุ่งด็อกนูม
2523	☛ ยุบรายการรายหัวเราะ ☛ ภรรยาเสียชีวิต ☛ ยุบวงดนตรีลูกทุ่ง
2524	ออกจากวงการบันเทิงไปทำไร่ที่จังหวัดชลบุรี
2530	กลับเข้าสู่วงการบันเทิงอีกครั้ง โดยแสดงในคาเฟ่ ร่วมกับคณะเต๋อ ตู๋ ตั๋น
2534	แยกตัวออกมาตั้งคณะตลกเอง ใช้ชื่อคณะล้อต๊อ๊ก
2538	รับพระราชทานรางวัล "ศิลปินแห่งชาติ"
2540 - ปัจจุบัน	แสดงตลกในรายการ "ก่อนบ่ายคลายเครียด" และ แสดงในคาเฟ่